el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
8.000 exemplars
II època núm. 26
febrer-març 2006

Beques i pràctiques a empreses: nou règim d'esclavatge

Per si la legislació laboral -sotmesa a constants reformes antiobreres- no era suficient, des de fa temps proliferen les beques i les pràctiques a empreses per esquivar els pocs drets laborals que encara queden. De l'explotació ara en diuen aprenentatge. /pàg. 20

L'especulació torna a triomfar

L'especulació torna a triomfar. El Centre Social Okupat (CSO) "Na Bastardes" després de ser desallotjat ha estat trinxat i ara resta buit i en runes esperant que el benefici econòmic dicti el seu futur /pàg. 3 i 4

▶Berguedà

Veïns del capdamunt de la vila contra el soroll de les campanes. /pàg. 5

Escissió i noves accions de les Pubilles de Belzebú. /pàg. 7

▶Bages

El Plà Urbanístic de Calaf acaba amb el local del Col·lectiu les Granges. /pàg. 9

▶Arreu

Mentre tornen els "papers de Salamanca" s'enterra el passat obrer i s'estrenarà una farsa cinematogràfica sobre en Salvador Puig Antich. /pàg. 15 i 19

Inauguració del local de "La Fona" a Gironella

/pàg. 10

El judici pels fets de Patum ja té data /pàg. 8

El 28 de maig començarà al jutjat de menors de Barcelona el primer dels judicis previstos arrel dels fets de Patum del 2005. Durarà dues setmanes i les persones i col·lectius agredits fan una crida al recolzament i la solidaritat de tothom. Plataforma per la Convivència, col·lectius llibertaris i independentista i Assemblea de Joves preparen diferents accions.

dossier central

PRECARIETAT LABORAL

Per uns dies la neu ho ha tapat tot. Però ni l'abundant neu ha pogut tapar tota la merderada que surt dels ajuntaments, de les esglésies, dels jutjats i de les casernes dels Mossos d'Esquadra de les nostres comarques.

A Manresa la justícia ha avalat el muntatge policial contra l'okupació en el cas de la Cocktelera, tal i com va fer una de les jutges de Berga en el cas dels flagrants abusos de poder del passat mes de novembre de 2004. Nosaltres no creiem en la "Justícia" -a vegades ens agradaria equivocar-nos- però no és independent i aplica les lleis creades per legalitzar el robatori i l'abús dels explotadors i poderosos. Algú dubte qui surt perdent sempre?

Per cert, senyors jutges, senyors polítics i societat en general: el Centre Social Okupat (CSO) Na Bastardes està millor així, buit i en runes després de l'acció de les especuladores immobiliàries, que no pas com un centre social i cultural amb una activitat que ja li agradaria a qualsevol regidoria de cultura poder assolir mai, oi?

I més d'especulació, el Plà Urbanístic de Calaf tanca el local del Col·lectiu les Granges després de tres anys d'activitat. I és que la falsa idea de progrés que ens volen vendre i que ha estat denunciada des d'aquí tants cops (al darrer número Hira2m Gascoigne ho posava al descobert de manera clara i contundent en parlar del Parc Tecnològic de la Catalunya Central) només està al servei de l'enriquiment de quatre.

La falsedat de la "democràcia" es fa evident en veure la desigualtat a l'hora d'accedir als recursos públics de les persones i els col·lectius a Sant Joan de Vilatorrada, Berga i tants i tants municipis. La majoria. El caciquisme fa massa que dura. Estem farts de la gent d'ordre, dels feixistes de sempre que segueixen remenant les cireres al llarg d'anys i panys, per sobre de les conjuntures polítiques i econòmiques.

En aquest número, que ja és el 26, parlem de manera clara i amb coneixement de causa sobre els les beques i les pràctiques a empreses, una de les formes d'esclavatge més utilitzades. Mà d'obra formada i barata amb el fals pretext de la formació. "Lladres amb empreses" i polítics sempre es posen d'acord per escanyar-nos més encara i per això ja es prepara una nova reforma laboral. El món del treball és complex però estem d'acord que fa pena i fàstic per la manera com ens hem quedat sense els pocs drets que teníem i d'això i del mateix concepte de precarietat en parlem al dossier.

Bé, abans d'anar a "arrojar, seguiu llegint que ara explico coses més alegres per les quals seguir lluitant. I és que a Gironella el col·lectiu La Fona inaugura la seva seu social després de molts mesos de treball i a Solsona també s'obre un Ateneu i això ens omple a tots de molta alegria. Endavant companys i molts ànims!

A Berga, les Pubilles de Belzebú van arribar a un acord i van tornar el sant segrestat, fet que ha suposat una escissió en el sí d'aquesta peculiar organització. Ho hem sabut pel segrest d'una santa que han realitzat i han fet públic les Pubilles de Belzebú (milis). Seguirem de prop els passos d'aquestes accions humorístico-revolucionàries. Encara a Berga i ara seriosament, els veïns farts del soroll que provoquen els locals d'una associació internacional com és l'església catòlica, preparen accions de tot tipus per tal d'alliberar-se de l'infernal i il·legal soroll de les campanes.

L'anarquisme i l'antiautoritarisme té molt passat, però té encara més futur. Perquè el que tens als dits és viu, molt viu i està carregat de futur. Per molt ciment que tirin sobre les runes en que han deixat el passat obrer i anarquista, per exemple del Poble Nou, o per moltes falsedats i ocultacions que es facin a la pel·lícula que han d'estrenar sobre en Salvador Puig Antich, l'anarquia seguirà viva, creixent i naixent constantment.

Salut i anarquia!

Sumari

Pàgina 3: Crònica d'un procés legal contra l'okupació.

Pàgina 4: Les quatre parets de Na Bastardes encara en peu.
·Continuació de la crònica de la pàgina anterior.
·Malabaristes d'autopistes.

Pàgina 5: El nou institut públic de Berga portarà el nom d'un mossèn?
·Les campanes de l'infern.
·Refent pintades.
·BROCA.
·Un lector.
·Marc Coma vergonya del Berguedà.

Pàgina 6: La hipocresía es viu tot l'any.
·Des de dalt de la peana les coses es veuen clares.

Pàgina 7: Segrestos al santoral berguedà.

Pàgina 8: Només soc una més.
·És tan el fàstic que fins aquí hem arribat.

Pàgina 9: Calaf: progrés contra vida.

Pàgina 10: V trobada interpanarra a la Llastenosa (Bages).
·Imminent inauguració de "La fona".
·Nou casal a Solsona

Pàgina 11-14: PRECARIETAT LABORAL.

Pàgina 15: Damnatio memoriae.

Pàgina 16: El cap d'any a SAnt Joan de Vilatorrada.
·Agressió a un advocat de la CNT a la RENFE.

Pàgina 17: La lesió.

Pàgina 18: Requiem per la dignitat de la persona.

Pàgina 19: Salvador. El film sobre Puig Antich, la gran estafa.

Pàgina 20: Els nous esclaus: becarixs i estudiants en pràctiques.

Pàgina 21: Entresvista al Sant alliberta
·Agenda llibertària.

Pàgina 22: Ressenyes.

Pàgina 23: Ressenyes.

Pàgina 24: Entrevista a Rosa Riu, feminista del Bages.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.
Tancament d'aquesta edició: 02/02/2006
En aquest Pèsol Negre han participat: Pep i tu, Secció Sindical CGT-correus Manresa,Cocktelero, Barrikada l'afrikanu, Assemblea Na Bastardes, ..., Un veí emprenyat, Gbx, Gat negre, BROCA, Un mutant, Mossèn Comelles, La pantera negra, Una més, Ateneu Columna Terra i Llibertat, Ateneu Llibertari del Berguedà, Casal Panxo, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Assemblea de Joves, Col·lectiu les Granges, Fonera, Una fornera, Casal Popular "La Fura", CNT-AIT Manresa,Grupo de afinidad anarquista-Te digo que esto NO lo firmamos nosotr*s, Un Clàssic, Juli Montseny, Lesionel·la, Ass. Juvenil L'Ovella Negra,CNT Montcada, Un ex-mil, Memo, Hiram Gascoigne, Allende, Gerard i l'Antonio.
Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: alliberga@hotmail.com i ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció) **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@yahoo.es *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica:*

Crònica d'un procés judicial contra l'okupació

El passat 15 de novembre es va celebrar al Jutjat Penal Número 1 de Manresa un nou judici contra l'okupació. Aquest cop s'acusava a un jove de Manresa d'haver atemptat a l'autoritat i d'haver-li provocat lesions a un dit d'un Mosso d'Esquadra durant el desallotjament il·legal d'una casa okupada que es va produir el 5 de Març de 2005. Se li demanaven per aquests fets inexistents 3 anys i 6 mesos de presó més un total de 2460 euros d'indemnització pels 41 dies de baixa que suposadament va haver d'agafar el Mosso d'Esquadra. A mitjans de desembre es va conèixer la sentència que condemnava al jove per un delicte de resistència a l'autoritat i per un de lesions a 6 mesos de presó, a 1080 euros de pena multa (a raó de 6 euros/dia durant 6 mesos) i a pagar la indemnització de 2.460 al Mosso.

Manresa, gener 2006

Cocktelero

El judici en si ha estat tota una farsa que ha maquillat la persecució política i repressió que pateixen avui en dia els col·lectius i grups d'afinitat que intenten posar fi a aquest ordre social injust. I és que darrera d'aquest procés judicial s'amaga la voluntat del cos dels Mossos d'Esquadra de posar fre a un moviment de l'okupació que comença a agafar força a la nostra ciutat.

Analitzant el judici en si i racionalitzant els fets ocorreguts aquell maleït 5 de Març es poden trobar algunes escletxes en les declaracions dels Mossos d'Esquadra que haurien d'haver posat si més no en dubte la versió mantinguda per aquest Cos de Seguretat.
Respecte el procés judicial en si, volem manifestar que:

· La versió dels fets que recull la sentència dictada per la jutgessa Miriam de Rosa Palacio és pràcticament la mateixa que van donar els Mossos d'Esquadra i l'acusació particular durant el judici i que ignora les declaracions de l'acusat i els seus tres testimonis. La única diferència que trobem d'una respecte l'altre és a l'hora d'interpretar la intencionalitat dels fets que diuen que van ocórrer: l'acusació entenia que l'acusat tenia la voluntat de donar un cop al mosso (i per tant que era culpable d'atemptat) i la jutgessa ha entès que l'acusat va donar el cop com a reacció a una subjecció per l'espatlla per part d'aquest mosso(i per tan, culpable de resistència, ja que no tenia intencionalitat d'atemptar).La presumpció d'innocència s'ha convertit una vegada més en una farsa: l'acusat semblava ser considerat des de bon principi culpable i la defensa havia de fer grans esforços per demostrar lo contrari. I com de fet ja ens esperàvem, la versió mantinguda pels cossos policials ha tingut molt més pes en el judici que la de l'acusat i els seus testimonis. La presumpta igualtat que impera en aquesta democràcia ha esdevingut una vegada més una fal·làcia.

· Denunciar l'enorme i perillós corporativisme existent en el cos dels Mossos d'Esquadra que s'ha plasmat una vegada més en aquest judici. En aquesta ocasió un total de12 Mossos d'Esquadra han estat capaços de posar-se d'acord en les seves declaracions per tal d'intentar empresonar el nostre company i d'obtenir una sucosa indemnització. És preocupant aquest corporativisme per què ja no només es mostra a la defensiva quan han de fer front a les diverses denúncies existents per tortures i vexacions, sinó que també es mostra a l'ofensiva a l'hora de voler empresonar algú. Endarrere queden aquells "judicis xapuces" que ens tenien acostumats altres cossos on la seva versió no tenia cap mena de lògica i era fàcil de desmuntar. En aquest judici s'havien preparat la declaració bastant bé i tenien clarissim els factors clau. Per exemple, tots els mossos van arribar a mentir exposant que les esposes no es van posar als detinguts fins a l'últim moment abans de portar-los a la comissaria (quan les van posar des de bon principi) impossibilitant la versió de la defensa que pretenia dir que era impossible picar a un mosso amb les esposes posades. A més a més, molts d'ells utilitzaven idèntiques paraules a l'hora de relatar els fets, cosa que denota una preparació de la declaració prèvia. Tot i aquesta preparació només el mosso afectat i el seu company de binomi van dir que havien presenciat la agressió. La resta diuen que perceben un moviment o que simplement estan allà declarant per què es creuen la versió del seu company. Segurament prefereixen dir que no van presenciar la suposada agressió masses mossos per què així hi ha menys probabilitats de què es contradiguin.

◣La presumpció d'innocència s'ha convertit una vegada més en una farsa: l'acusat semblava ser considerat des de bon principi culpable i la defensa havia de fer grans esforços per demostrar lo contrari.

· Denunciar també la possibilitat que tenien els Mossos d'Esquadra de sortir de la sala del jutjat penal després d'haver declarat i de comentar per tan entre ells les preguntes que havia realitzat la defensa de l'acusat i de posar-se d'acord amb els últims detalls.

· La versió oficial és il·lògica i irracional. En primer lloc, diu que el company acusat va propinar el cop al mosso d'Esquadra quan estava d'espatlles i com a reacció a una subjecció. Ens preguntem com es pot trencar un dit d'esquenes a l'objectiu de l'agressió. La força que pots realitzar d'esquenes és molt minsa i creiem que el Mosso hauria d'estar molt despistat per no reaccionar a aquesta possibilitat. A més a més no es deixa clar l'objectiu que tenia el cop ni la reacció a aquest. És des del nostre punt de vista inútil en un desallotjament d'una casa okupada 24 hores

abans enfrontar-te a membres de cossos policials superiors en nombre i més fortament armats si no hi ha possibilitat de fugida i sabent que tens les de perdre. És d'estúpids voler agredir algú que tens al darrera, perquè no saps ni a on el picaràs i per què en aquesta posició és molt fàcil que es produeixi una reducció policial . L'agressió per tan no tindria cap sentit. I encara més inútil, és el què van dir els mossos. Que el cop no va comportar cap tipus de reducció per què després del cop el company acusat es va tornar a mostrar pacífic. Totes sabem que si alguna persona trenca un dit a un Mosso d'Esquadra, com a mínim es menjarà el terra.

· Subratllar també que la jutgessa defensa amb fermesa la versió dels mossos, aportant noves interpretacions per tal de donar més veracitat a la versió oficial i obviant informació donada pels testimonis de la defensa. Respecte això dir que recalca en la forma d'escriure l'amistat existent entre els testimonis i l'acusat (deixant per entès que els testimonis declaren per fer un favor a l'acusat), obviant com no l'amistat i el corporativisme entre els mossos. Dir també que per defensar la seva versió, comenta que els Mossos d'Esquadra no tenen cap motiu per acusar l'acusat: com si la seva participació en diversos col·lectius de la ciutat que estan denunciant una i altra vegada els seus constants abusos de poder, el fet de què aquesta persona i el seu entorn hagin sortit absolts de diversos judicis de faltes que han tingut anteriorment per culpa d'aquest cos policial i la sucosa indemnització de 2460 euros no siguin motius suficients com per voler-lo inculpar.

Informar també que s'ha optat per no presentar cap recurs per la inutilitat que tindria el fer-ho. Suposaria allargar inútilment un procés per no aconseguir res. Pel què fa al pagament o impagament de la pena multa per part de l'acusat, encara no hi ha una decisió presa. La poca confiança que ens quedava en aquesta justícia s'ha esvaït del tot. Entenem que aquest procés judicial ha estat un procés polític cap a la persona afectada i cap al seu entorn immediat. Amb aquesta sentència i amb altres de similars ens estan dient que fem el què fem, atemptem contra un mosso o no, posem bombes o no, podem ser acusats i sentenciats d'haver-ho realitzat. La lluita no és un joc i tenim les de perdre. No deixis que t'agafin sense haver fet res del què tenies ganes de fer.

Les 4 parets de Na Bastardes encara en peu

Manresa, gener 2005

Assemblea Na Bastardes

▼ *Un camió de bombers davant el que va ser el centre social okupat na Bastardes*

A l'última edició del pèsol negre acabàvem la crònica del desallotjament de Na Bastardes suposant que en aquells moments ja seria un solar. Doncs ja fa un mes i mig del desallotjament i les parets de la casa continuen en peu, i dic les quatre parets, perquè són literalment les 4 parets... la teulada no existeix, des de la planta baixa es veu el cel, les habitacions que feien part de la vivenda no existeixen, la planta baixa s'ajunta amb el primer pis fent
una enorme sala plena de runa d'envans, terres i teulada que eren Na
Bastardes. Enmig de tot això s'hi troben enterrats quatre mobles i altres objectes que no hi va haver temps de treure...

No sé si preferiria veure-hi un solar... Un espai on durant 3 anys i mig s'hi han fet xerrades, tallers, videos, assemblees, jornades... on s'han viscut tants moments...fa mal veure'l d'aquesta manera, devastat per 4 currantes de l'empresa Enderrocs Pau de tal manera que ningú en pugui fer cap mena d'ús... abans morta que ocupada!

La porta està oberta de bat a bat per qui ho vulgui veure. Sembla que la propietat Autocarta SA, no tenen molt clar el projecte que hi
volen dur a terme, perquè els pisos que hi volien construir no els surten a compte pel preu que n'han pagat, però mentrestant, ja s'han tret un dels grans al cul que no els permetia especular amb comoditat.
L'assemblea de moment ens continuem reunint en altres espais... però la cosa no es quedarà així!

Una noticia d'última hora...

El dimarts 16 de gener hi va haver un incendi a dins de Na Bastardes. No se sap com va començar però van anar-hi 3 camions de bombers, els mossos i la local... tot un desplegament per un accident que podia haver acabat malament.

Ara la casa es troba precintada per la local i tancada amb un candau.

Malabaristes d'autopistes

Casserres, gener 2006

.....

A vegades penses en situacions, diverses, en situacions que no et són del tot llunyanes, i la única capacitat que té aquesta situació és la de despertar-te uns certs dubtes, la única.
Et preguntes com la dignitat humana és venuda a una estúpida demagògia opressiva i manipuladora. Mentrestant, continues arrelan-te al dubte. Et preguntes com un/a mateix/a pot dirigir les seves accions (en tant que aquestes són interpretades com una decisió voluntària i conscient per a aconseguir quelcom concret) cap a uns suposats objectius tan buits de contingut, de sentit, de crítica i de reflexió. Però en aquest sentit és important destacar que la crítica comença per l'autocrítica, i de riure's d'un/a mateix/a no en sap tothom. I segueixes qüestionan-te, esperpèntic, com s'ho fa un miserable i trist discurs folklòric, arrogant, conservador i pedant, per a tenir un ressò tan mediàtic i una capacitat de mobilització tan massiva. I alhora que tot aquest tipus de processos van succeint, com a circumstàncies de la incultura, com a conseqüències inquisitives o com a esdeveniments emergents del sistema, el que realment no entens és com es dediquen tants esforços a aquestes situacions alhora que, paral·lelament, i en aquesta globalitzada jungla -un tan apocalíptica- en que s'està convertint la Terra, es van produint, o millor, reproduint, coses com per exemple execucions número mil, violacions, transmissions, contagis, desforestacions, tortures, adulteracions, detencions, desallotjaments, mutacions, clonacions o desnutricions.

Situacions com per exemple, i per quedar-nos a casa, perdre literalment el cul per aconseguir esquarterar una terra tot revestint-la de quitrà, intentant així (que no falti la capacitat creativa!) transformar-se en els malabaristes de variants i autopistes.

I així, mentre l'eterna especulació del capital, l'egoisme, l'interès i el privatisme continua present en aquestes contrades (que potser sí que haurien d'alçar les barricades) van passant coses, coses com per exemple "persones" que s'autoatribueixen el dret de treure la vida a altres éssers humans, però bé, diuen que la vida és tot allò que va passant mentre nosaltres ens dediquem a fer altres coses. Endavant les barricades! I més.

El nou institut públic de Berga portarà el nom d'un mossèn?

Berga, gener 2006

Gbx

Segons hem pogut llegir a la premsa burgesa local, tot apunta a que portarà el nom de Mossèn Armengou. Tan propi d'un estat laic, vaja. Perquè no es digui que no proposem alternatives, nosaltres apostem per una denominació més consonant als valors de llibertat, laïcitat, co-educació, cooperació, solidaritat i autonomia que hauria de fomentar la educació pública i per això i més, que millor que anomenar-lo, potser I.E.S "Pubilles de Belzebú"? O "Francesc Ferrer i Guardia". O "Ramón Vila". O "Pèsol Negre", o "Blat de moro escairat", o "Pi roig", o "Llobregat", "Rasos de Peguera", "Farigola i Romaní", "Aigua dolça", "Sargantana verda"... però n'estem fartes de capellans. Una mica de decència si us plau, que donen ganes de no portar els nois i les noies a l'escola.

Les campanes de l'infern

Berga, gener 2006

Un veí emprenyat

Ja s'ha parlat altres vegades de la més incívica institució del poble de Berga. Sense cap mena de dubte, aquesta és l'església catòlica, que des de els seus campanars, i d'una manera reincident, infringeix les ordenances municipals pel que fa a sorolls. El cas més escandalós és el de l'església de Sta. Eulàlia, que emet un mínim de 1000 vegades al dia una quantitat molt superior als decibels acceptats (això és la suma per duplicat dels quarts, hores, i la cançoneta de missa dues o tres vegades al dia), i no ho fa tan sols des de les campanes, sinó des de un megàfon que ens matxaca quasi a diari amb les campanades a morts, una i altra vegada, així com a batejos, bodes, comunions i demés negocis. La tortura no s'atura, dia i nit, i es fa més evident a dos quarts de nou del matí, amb la primera missa diària, que sovint ens despertarà dels nostres somnis (o insomnis). Però això no és tot, perquè des de la mateixa església, amb uns segons de retard repicaran de nou les campanes, ara si (per si amb el megàfon no ens havíem enterat). No s'esforçaran ni tan sols en ajustar-les, doncs la intenció és clara, castigar-nos amb el pas del temps, amb la mort que és cel o infern i en la submissió i l'esclavatge moral. Els més privilegiats podrem escoltar també, per triplicat les campanes de St.Francesc, de Queralt o altre focus contaminants.

BUTLLETÍ OFICIAL DE LA PROVÍNCIA DE BARCELONA

Administració Local

Article 56

Barbacoes

1. Només es podran fer barbacoes dintre de les àrees recreatives i d'acampada expressament autoritzades per això, així com en parcel·les de les urbanitzacions, sempre que siguin d'obra i disposin de mesures adequades de precaució i prevenció d'esquitxos que puguin origina

2. En qualsi facin en els e que s'eviti la puguin alterar

3. Es prohi incandescents residus.

CAPÍTOL IV

CONTAMINACIÓ

Secció 1a. No

Article 57

Disposicions g

1. Té la co acústica l'exci interior, de sor diferents emiss establerts al re pal reguladora equivalent que produint molès els béns, el des o el medi ambi

2. Els criteris ca en el munic corregir la cont la població i c municipals espe i vibracions, s'h cions que estall municipal regul o l'equivalent q tuir.

Article 58

Obligacions

1. Tots els ciutadans i ciutadanes tenen l'obligació de respectar el descans dels veins i veïnes i d'evitar la producció de sorolls que alterin la normal convivència, independentment de l'hora del dia.

2. És prohibit:

2.1. Realitzar qualsevol acció que provoqui una elevació dels nivells sonors per sobre dels límits establerts, de manera específica, per a cada cas concret.

2.2. L'emissió de qualsevol soroll que alteri la tranquil·litat veïnal entre les 21:00 hores i les 07:00 hores, excepte quan provingui d'activitats populars o festives autoritzades per l'Ajuntament.

1. El responsable del focus de soroll molest haurà de permetre l'accés a l'habitatge o local al personal acreditat de l'Ajuntament.

2. Les mesures de soroll s'efectuaran en els termes establerts a la normativa sectorial vigent. En cas d'incompliment s'aplicarà el règim sancionador corresponent.

Secció 2a. Sorolls molestos

difícilment mesurables, com els tancaments de porta bruscos, cops, crits, salts, balls, cants, música alta i similars, especialment en hores de descans nocturn. També caldrà evitar molestar els veins amb sorolls molestos, encara que es trobin per sota dels nivells establerts i siguin difícilment mesurables, com els sorolls constants i repetitius.

4. És prohibit qualsevol activitat pertorbadora del descans allè en l'interior dels habitatges, especialment entre les 21:00 hores i les 07:00 hores del dia següent.

5. Les reparacions domèstiques, canvis de mobles i similars s'efectuaran entre les 08:00 hores i les 21:00 hores dels dies laborables i entre les 10:00 hores i les 20:00 hores dels dies festius i vigílies de festius, excepte en casos de força major.

hores dels dies festius i vigílies de festius, excepte per aquelles activitats que, en la respectiva llicència municipal, tinguin autoritzat un horari diferent i quan provingui d'activitats populars o festives autoritzades, les quals hauran de disposar de l'autorització municipal corresponent.

2. L'ús de ràdios, televisions, equips i instruments musicals, megàfons de propaganda

dana i col·laborar amb els agents de l'autoritat en cada moment.

4. Les persones titulars dels establiments públics han de complir estrictament l'horari d'obertura i tancament establert legalment, així com les condicions que estableix el títol habilitant municipal.

Article 63

Càrrega i descàrrega de mercaderies

1. L'activitat de càrrega i descàrrega de mercaderies s'ha de fer en les zones reservades per això, d'acord amb les indicacions de la senyalització existent, no sent aquests d'ús exclusiu, podent fer-ne ús tots els vehicles de professionals que ho requereixin per a la realització d'aquestes operacions de càrrega i descàrrega de mercaderies, utilitzant per això un màxim de 30 MINUTS, llevat indicació

Establiments i activitats

1. Tota activitat, ja sigui comercial, industrial o de qualsevol mena, que es desenvolupi en el terme municipal de Berga, haurà d'adoptar les mesures oportunes per adequar la producció de contaminació sonora als límits establerts a la normativa corresponent, especialment en zones residencials i entre 21:00 hores i les 07:00 hores del dia següent.

2. El funcionament de l'activitat no ha de comportar un augment dels nivells de sorolls, tant exteriors com interiors, establerts en la legislació sectorial aplicable.

▲ ***Extracte de la nova Ordenança de convivència ciutadana i de bon govern de Berga***

A que espera, el nostre normatiu Ajuntament a aplicar a l'església la flamant Ordenança de convivència ciutadana i de bon govern de Berga i la Ordenança municipal reguladora de sorolls i vibracions? O es que haurem de pensar, una vegada més que no són iguals per a totes?

BROCA (Bloc Rural d'Ofensiva Cultural Anti-Feixista)

Berga, gener 2006

BROCA

En els dies de l'Estatut la recuperació de depen quina memòria històrica ja no dóna vots, no és rendible netejar els pobles i ciutats de l'abundant simbologia feixista que contamina el nostre entorn. N'estem farts/es d'hipocresia! Hem tornat a passar a l'acció: hi havia un monòlit al coll de Jou , tirant cap a Coll de Nargó, dedicat a tres miserables feixistes "caídos por Espanya y por la gloria de Dios". Si algú té la intenció d'anar-lo a visitar fa tard, el varem fer desaparèixer. En temps de feixisme emmascarat cal lluitar per recuperar la nostra història.

Refent pintades

Sota el castell de Berga, fa anys hi havia una pintada enorme que deia: CNT-FAI. Amb el temps es va anar borrant. Fa uns anys vam repintar la a. Va ser tapada en blanc però en unes hores la vam refer. Enguany la hem tornat a pintar, va tornar a ser tapada i ja torna a lluir. Visca l'anarquia!

Un lector

Berga, gener 2006

Gat negre

Hola, sóc un "fidel seguidor" (lector) del Pèsol Negre i vull compartir amb vosaltres l'estupefacció que vaig sentir l'altre dia al llegir un anunci aparegut en aquesta publicació. Es tracta de "La Botiga dels Àngels". Puc entendre que l'autogestió d'un mitjà informatiu que es troba al marge del discurs del poder és difícil, però creia que una publicació llibertària tenia uns barems per publicar que a part del "poder oficial" també excloïa la superstició. Potser uns àngels ritualitzats de protecció ens salvaran dels cops de porra dels mossos quan anem a reclamar que s'acabi l'especulació? L'energia curativa salvarà els milers de nens que moren de càncer a Txernòbil o a Kosovo? En tot cas podem fer unes teràpies de superació col·lectiva per acabar amb el mal rotllo del capitalisme (màxim exponent de l'energia negativa). O millor, que el tarot ens digui si la revolució social arribarà en aquests pròxims 70 anys, sinó aviseume que em compraré una playstation i esperaré tranquil·lament que la meva reencarnació la pugui veure...

Marc Coma, vergonya del Berguedà

Berga, gener 2006

Gbx

Això és el que representa per a molts de nosaltres el campió de motos del "ralli Dakar", la cursa imperialista que cada any passa per sobre de la dignitat africana amb tota la seva prepotència de publicitat rodada i benzina malgastada. I tots a celebrar-ho. Quin fàstic!

La hipocresia es viu tot l'any

Berga, gener 2006

Un mutant

Un any més, el Nadal ha cobert els nostres pobles i ciutats de tristesa. La festa gran d'occident, i ja per extensió global quasi d'arreu del món (tot i les resistències), aboca la ciutadania als nous valors universals: el teatre, la farsa cristiana reconvertida als nous dogmes del capitalisme, amb el consum com a motiu, tot recobert del folclore més ànci que anuncia la bona nova que no hem vist per enlloc. Per al poder, el Nadal és la gran oportunitat per a la alienació (entre tantes), la reafirmació de la fe del poble en el no-res, l'espectacle teledirigit i patrocinat desde la Santa Aliança contemporànea.

◣Aquest any s'ha realitzat el "1er pessebre vivent de la ciutat de Berga", a càrrec d'una companyia anònima que va representar el fàstic viscut darrerament a casa nostra

En aquest context, és quan es fa més difícil la fuga. En l'ofensiva nadalenca, l'església, el comerç, la família...llançen les seves urpes agressives, la corrent ens arrosega quan no ens separa encara més. La simbologia nadalenca pren els carrers: llums, botigues, nadales i missatges institucionals publiciten la adhesió popular als vells i nous credos genocides.

A tot això (no ens enganyem), les persones crítiques no hi escapem. És per això que, algunes, no podent fugir de l'espectacle (quasi obligades a participar-hi), s'hi han adherit. La tradició, la cultura popular (com el llenguatge) esta viciada, pero pot prendre diferents formes (que sens dubte, conformaran un fons); llenguatges que desde allò establert i incorporat representen una invitació a la crítica i la transformació social.

Aquest any s'ha realitzat el "1er pessebre vivent de la ciutat de Berga", a càrrec d'una companyia anònima que va representar, el passat 24 de desembre, davant l'església de sant Joan el fàstic viscut darrerament a casa nostra: la verge consellera Tura i el Sant alcalde Camps, que parien una horrible criatura, envoltades del caganer regidor Xoy, un desplegament de Mossos que protegien de l'espectador, uns reis mags esquizofrènics i uns àngels ambigus que no sabien ben be que de quin costat posar-se. L'espectacle va fer somriure i va fer enfadar, i fins i tot, i sense buscar-ho, va fer plorar algun nen que no entenia gaire bé el que passava (sap greu, però potser no està de més que es vagin acostumant).

A l'Ateneu Llibertari del Berguedà, per altra banda, s'exposava l'enèssim pessebre àcrata, que any rere any es va superant en creativitat, imaginació i sàtira.

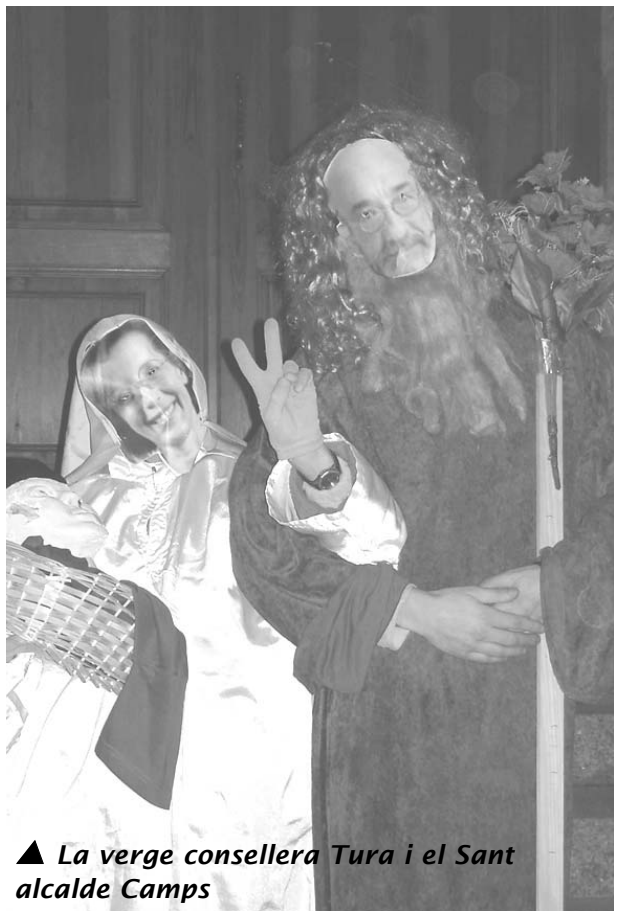

▲ *La verge consellera Tura i el Sant alcalde Camps*

▲ *Pessebre àcrata a l'Ateneu llibertari dle Berguedà*

▼ *Pessebre vivent a la plaça Sant joan*

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR DINAMIC

DESAYUNOS
TAPAS VARIADAS
PLATOS COMBINADOS

Estació, 16 - Telf 837 08 02 08650 Sallent

Des de dalt de la peana, les coses es veuen clares

Berga, gener 2006

Mossèn Comelles

Hem nego a seguir fingint respecte tanta xorrada.
El teu pensar, el teu món: el meu dogma.
La teva llei sagrada; la meva pagana.
Els teus ídols caguen tou. I et tragues a gust la teva gran estafa.
L'aplaudiment, l'ovació i el saludar emocionat: l'astre cec.
Canviar de Crist, canviar de Sant...fumar-te la meva pasta!
Quantes mentides podrides servides amb safata convencional o alternativa,
perque piquin i participin del teu gran negoci que és la hipocresia.
La pasta, els sants i tot plegat...quin gran negoci!

Robar les mantilles dels sants?
quin negoci!
Agafar-se els ciris?
quin negoci!

Gràcies a déu, que jo no sóc creient.
Amb el que una ha vist, i que déu hem perdoni, no cal ser molt llesta.
Per mi, Jesucrist, el primer comunista.
I les religions? Posem una de cada, que estan de rebaixes.
Quina és la millor?
La meva, que està al calaix i té alguna cosa a veure.
Digue-li X, em sembla bé.
Digue-li energia, em sembla encara més bé.
I els capellans?
Aquests ni en pintura.
I el tarot i l'astrologia?
M'els vaig fer ahir a la perruqueria.
I els diners?
L'unic déu verdader!
El Papa de Roma?
Un Particular.

Berga va bé...
Serà per vosaltres.
Desapareixen Sants per alguns cantons...
Són al vostre negoci!

A l'esglesia no hi ha atur.

▲ "Les pubilles" gaudeixen al Tibidabo de la seva recompensa

▲ Nova acció de les "pubilles milis" després de la escissió

Segrestos al Santoral Berguedà

Berga, fener 2006

La pantera negra

El passat 9 de desembre desapareixia un ídol religiós catòlic (en concret una figura de Sant Antoni de Pàdua i de Jesús versió nen), ubicat a l'obaga de Queralt . Del segrest de la figureta se'n va fer responsable el grup anomenat "Les Pubilles de Belzebú", en un comunicat que podeu trobar al anterior número del *Pèsol Negre* (desembre 2005) a més d'atribuir-se el segrest, es demanaven una sèrie de peticions a canvi de tornar el sant sa i estalvi, del contrari seria desmembrat i sodomitzat

La premsa oficial, *Regió 7*, recollia la notícia el 13 de desembre, segons la citada publicació, el mossèn custodi de Queralt, Ramon Barniol va denunciar als Mossos la desaparició del sant, informant que és la tercera vegada en que és segrestat, segons els Mossos aquest acte no es pot considerar robatori sinó furt ja que només estava assegurat per un baldet i el seu valor era inferior a 400 euros.

El 15 de desembre de 2005 apareixia un segon comunicat de Les Pubilles de Belzebú a **http://barcelona.indymedia.org/newswire/display_any/226841** en el qual s'esmentava l'interceptació d'una carta del Papa de Roma, alias B-16 en el qual designava a Ramon Camps i Josep Xoy com a negociadors i es feien saber les condicions de la negociació.

Finalment, en un tercer comunicat aparegut el 21 de gener de 2006 i que reproduïm íntegrament, "Les Pubilles de Belzebú" anunciaven l'alliberament de l'ídol, havent estat ateses algunes de les seves peticions i ens deleitaven amb un video on coneixiem d'aprop els membres de l'organització.
http://www.vimeo.com/clip=36845

Tercer comunicat

Platja d'Aro, 10 de gener del 2006
Pubilles de Belzebú

El passat 9 de desembre del 2005, la cèl·lula operativa de les Pubilles de Belzebú al Berguedà, va fer públiques un seguit d'exigències per alliberar a Sant Antoni de Pàdua i al malaurat infant que l'acompanya. Dies després d'aquesta demostració de força i compromís anticlerical per part de les Pubilles de Belzebú, s'interceptava un correu vaticà rubricat pel propi Papa, que designava interlocutors berguedans per intercedir pels captius.

Citats discretament, els negociadors es presenten a la neutral Vila de Perpinyà. La delegació vaticana, constituida pel batlle de Berga Sr. Ramon Camps, i pel tinent d'alcalde del mateix ajuntament, Sr. Josep Mª Xoy, inicia les converses amb Samantha Bragulat, portaveu oficial de les Pubilles de Belzebú.

Les tenses negociacions dels dies posteriors semblen desembocar en un principi d'acord, que no satisfà adequadament les aspiracions de les Pubilles de Belzebú, ja que el cap dels negociadors a l'ombra, el Papa di Roma, fent honor a l'estretor de mires que el caracteritza, només autoritza als negociadors a oferir els passis del Tibidabo i els 250 milions de marcs de la RDA. Samantha Bragulat, portaveu oficial de les Pubilles de Belzebú i sagaç interlocutora, percep d'immediat que la vida dels captius no té importància pel Pope di Roma, ja que la factoria de nens/esclau que administra una unitat especial de la Guàrdia Suïssa al SW de Zimbabwe, produeix 25.000 rèpliques d'ídols catòlics per dia, a un cost irrisori.

Amb aquest marge de maniobra tant reduït, s'acorda el següent:

-Que el tresor de les Arques Vaticanes farà efectiu un únic ingrés al Royal Bank of Honduras de 250 milions de marcs de la RDA en bitllets de dos marcs usats i no consecutius, amb un avançament en metàl·lic de 150.000 Deutsche Mark, que seran entregats de la mà de Ramon Camps a Samantha Bragulat abans de finalitzar les converses de Perpinyà.

-Entrega de 10 abonaments de temporada pel Tibidabo.

A canvi, les Pubilles de Belzebú decideixen:

-Lliurament de l'execrable ídol al Sr. Josep Mª Xoy en un moment no definit de la primera quinzena del mes de gener del 2006.

Les concessions atorgades només evitaran el desmembrament de l'ídol, però no l'execució de la litúrgia sodomita.

Les Pubilles de Belzebú us vigilen silents, visca l'holocaust rectal, visca el Berguedà !

Pubilles de Belzebú

Segons *Regió 7*, del 17 de gener el sant va ser trobat per un funcionari de Correus a les oficines postals i posteriorment lliurat als Mossos que en confirmaren el seu perfecte estat i fou retornat al rector de Berga.

Un cop acabat el segrest de Sant Antoni, una escissió del grup de les pubilles, anomenat Pubilles de Belzebú (milis) va segrestar la figureta de la Verge del Roser del carrer Boixader de Berga i fou substituïda per una estampa de Mehmet Alí Agca (famós per intentar atemptar contra de l'anterior Papa de Roma alias JP-2). Sense intenció de ser retornada. La figura va ser substituïda per una altra de similar pocs dies després.

Quart comunicat

Poble de Peguera, a 21 de gener de 2006.
Pubilles de Belzebú (milis)

El setge sobre la imatgeria religiosa berguedana i els seus hipòcrites promotors s'estreny dia rere dia.
En el marc de la onada anticlerical iniciada a finals de l'any 2005, es circumscriu la següent operació sodomita executada amb un èxit notable:
La passada matinada, en el número 6 del c/Boixader de la carlina ciutat de Berga, l'abominable figura d'una autodenominada "Verge Santa del Roser" fou substreta i substituïda per l'estampeta del compatriota Mehmet Ali Agca alliberat recentment.
La imatge bíblica no serà retornada sota cap concepte i el seu destí, que es preveu fatídic i luxuriós, es decidirà en un judici sumaríssim presidit per un tribunal àcrata en un punt indeterminat de la Serra de Nuet.
L'etapa de concessions i debilitat en la lluita per l'eliminació de la xacra del cristianisme s'ha esgotat.

Cristians tremoleu, els lleons estan afamats!

Prou contemplacions!
Ateïsme o mort!

Pubilles de Belzebú (milis)

Manifestació en resposta als tràgics fets de Patum

Només sóc una més

Berga, gener 2006

Una més

Una persona més que tot i no pertànyer a cap dels col·lectius organitzadors, era al concert el divendres de Patum. Una més que, tot i no ser tan jove, vaig poder disfrutar de l'estona que aquells brètols ens van deixar disfrutar. Sóc una més que va poder conviure amb la bona gent que assistia al concert; joves, grans, menuts i fins i tot nadons.

Sóc una més a qui van despertar a crits del somni de la convivència sana, una més que es va esgarrifar davant de tanta brutalitat. Vaig ser una més dels que van ser agredits, humiliats, assaltats, apunyalats, una més a qui els Mossos d'Esquadra van negar l'auxili desesperat. Una més que va esperar, desesperada, l'arribada d'algú que pogués aturar tota aquella bogeria. Durant molta estona. En va. Perquè no van fer-ho a temps. Sóc una més que se la veritat del que va passar aquella nit; se que els Mossos no van arribar quan diversos assistents els havien avisat, i també se la impotència que vam sentir totes les que vam saber la terrible notícia a l'hospital. Vaig ser una presa més de l'horror i la incomprensió. Sóc una més de les que sap la veritat de debò, perquè sóc una més que hi era. Només nosaltres sabem el que va succeir. Només nosaltres sabem el que vam sentir. I això ens uneix i ens fa forts, perquè totes les que érem aquella nit ens uneix una mateixa veritat, una mateixa realitat.

I jo no sóc cap anarquista. Ni cap radical. Ni jove. Ni diferent. Només sóc una berguedana més com vostè. O vostè. I qualsevol persona com vostè que fos allà podia haver estat l'objectiu d'aquella banda d'assassins i còmplices sense escrúpols.

Des de aquell dia, jo sóc una més que no ha deixat de pensar en tot allò cada dia, una més que ha tingut malsons cada nit.

I després de tot allò, vaig ser una més que va haver de suportar, amb impotència i ràbia, totes les mentides que van explicar els diaris i les notícies, una més que va haver d'aguantar les acusacions i insults de la Sra.(?) Montserrat Tura, que encara no ha tingut la dignitat de disculpar-se. Sóc una més que vaig haver d'empassarme la ràbia, un cop més. Jo sóc una més que es va haver de buscar assistència psicològica, una més que s'ha hagut d'espavilar per demanar justícia, una berguedana més a qui l'ajuntament ha volgut fer callar, ha volgut fer oblidar, ha ignorat i ha mentit. Una més que es fa creus de la inoperància i poca sensibilitat del consistori local. Una més que ha vist, amb tristesa i estupefacció, com alguns berguedans han volgut fer d'aquesta desgràcia una olla de grills, criticant, dubtant, inventant, traint els propis conciutadans, contribuint a fer aquests fets tan dramàtics encara més dolorosos i tristos. També sóc una més que ha sentit en la pròpia pell les amenaces de l'entorn dels agressors, cada cop que ens han insultat pels carrers, cada cop que ens han trencat una pancarta, cada cartell que ens han estripat. Amb total impunitat. Sóc una més que s'ha sentit indignada per tot plegat.

Per tot això, sóc una més que se sent molt dolguda per l'actitud dels polítics locals. Una més que sent la impotència d'haver estat traïda pels propis representants, que no han escoltat la versió dels agredits i afectats, sinó que ens han ignorat i callat. Sóc una berguedana més que demano respecte, que demano comprensió, que demano ajuda, que demano recolzament. I sobretot, sensibilitat, això que ens ha faltat tant als agredits i afectats, això tan senzill que necessitàvem, això tan humà i tan obvi que no ens han sabut donar, ni els serveis socials de l'ajuntament, ni els mitjans de comunicació, ni alguns berguedans/es insolidaris i detestables.

Per tot això, i molt més, sóc una més que no callaré. Ni oblidaré ni perdonaré.

És tan gran el fàstic que fins aquí hem arribat

Berga, gener 2006

Ateneu Columna Terra i Llibertat
Ateneu Llibertari del Berguedà
Casal Panxo
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Assemblea de Joves

Anirem a Barcelona per dir ben alt que no oblidem en Pep, i preguntarem, fins a obtenir resposta: per què hem hagut d'arribar fins aquí?

Els volem preguntar als agressors què o qui els va impulsar en la seva ràtzia assassina.

Volem preguntar a la policia, que està per protegir-nos, perquè no ha parat de perseguir-nos, d'estar a sobre nostre, menys el dia que els hem necessitat, que no han estat, han fet tard, massa tard. Per què? Potser mai ho sabrem.

Preguntarem també perquè la justícia és tan contundent i eficient amb certes actituds, persones i col·lectius i tan impune i cega amb altres.

Volem saber quines estranyes circumstàncies van generar aquell cúmul de confusions, casualitats i negligències.

Ens han assassinat un amic, un company. Ens han agredit i segueixen agredint-nos des de la Conselleria d'Interior, a través de mentides i difamacions, convertint víctimes en culpables. Des de l'Ajuntament de Berga, que ha jugat tan brut per cobrir-se les esquenes. I des de els carrers de Berga, on la prepotència en grup encara es veu i es viu, així com certes intoxicacions despreciables.

I ho farem davant dels jutjats i allà on calgui, perquè ens hi ha obligat, no ens queda més remei; o potser si, però en una societat sana, lliure de tanta podridura. Fins llavors anirem assumint amb pena i tristesa el paper que ens ha tocat jugar, amb la dignitat que puguem i des de la impotència i l'empenta, des de tots els fronts possibles, perquè mai més una cosa així es torni a repetir.

Ni oblit ni perdó.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

C./ Pinsania s/n. Berga

Calaf: "progrés" contra vida

El nou plà urbanístic de Calaf acaba amb tres anys d'intensa activitat social i cultural del local del "Col·lectiu les Granges" per tal d'urbanitzar i contruïr en nom d'un "progrés" fals i malentès.

Calaf, gener 2006

Col·lectiu les Granges

Col·lectiu les Granges (Calaf)

La modernització ha caigut sobre nosaltres, el progrés social altra vegada ens ha colpejat, altra vegada ha vingut pel darrera i ens ha likidat. Sabem k akest progrés social, que així li diuen i algú el prèn digne d'akest nom, xo tant sols recau i està dins la societat, intenta formar-la i donar-li forma, però sabem que no és més k governat x l'economia, pel capital, la ètica que mou el sistema de treball, la jerarkització de tot el poder i de les persones, trobant-se dins akest rol. El progrés, el progrés, el progrés, el progrés k no s'atura i el temps k ens invaeix. No és temps natural, és temps artificial, imposat. Maximitzen el temps minimitzant tot esforç que es pugui reduïr al màxim, posant totes les forces a la ètica, i x desgràcia ja llei, del mínim esforç i el màxim treball. X fer possible això ja hem vist k es veuen necessitats a reduïr les persones al mínim i ja una persona pot tenir el poder d'una màkina. Les màkines mica a mica ens van substituint, i com a nosaltres, al passat i al futur, eliminant-nos i eliminant la nostra força com la del nostre entorn. El valor que se li dóna a les persones ja no posa èmfasi a les seves necessitats mínimes, o de subsistència. Progrés, progrés, progrés. El temps que no s'atura i les ànsies de voler i poder no es limiten ni keden limitades a res. Per ells tot val, per nosaltres, res. Són sarcàstics i escampant brutícia magnifiken el seu poder, k retraten amb el seu "esforç". Persones "com nosaltres" k s'engrandeixen per engrandir el seu poder; ens volen súbdits. Ni tan sols un dubte, ningun pensament, ningun sentiment. Són màkines i creen màkines. Són monstres i creen domini. Són farsants i creen mentides. I amb pinzellades de verí ens custodien la culpabilitat a nosaltres. Més, més, més, progrés, progrés, progrés. El seu món s'ha tancat, però el nostre s'obra. Encara k ens treguin el nostre lloc i del nostre lloc, del nostre espai compartit i de la nostra "comunitat" creada no ens treuràn les ganes d'actuar. Encara k ens comprenguin, enkara k no ens vulguin entendre, nosaltres seguirem actuant, nosaltres seguirem pensant. I encara k cometem un delicte, xk ara ja pensar és un crim. Doncs cometerem els crims k siguin necessaris x continuar sent nosaltres, x continuar sent com som. Encara k vagin contra nosaltres, que ja hi van, continuarem pensant, continuarem estimant els nostres ideals, continuarem seguint creant, continuarem denunciant les seves injustícies i continuant creant el nostre espai de llibertat, i com akest i nosaltres, tants altres. Des d'akí una abraçada a tots els k continuen resistint, a tots els que continuen vivint sent el k són.

Ara doncs, ens han pres el nostre espai. Vam dir k no marxariem de les granges fins k les pales ens fessin fora i comencesin a enderrocar l'essència, la natura, i el nostre entorn. Destruissin una mica més i així, segons ells, deconstrucció-construcció, així doncs, x part nostra, acció-reacció. Ells volen concòrdia i la natura demana discòrdia. Vam decidir a kedarnos, i així ho voliem fer. Però des del principi del reclam a la nostra permanència fins ara, han sigut diverses les vegades k hem intentat fer un acord entre nosaltres i l'amo, kom sempre haviem fet i tot anava bé, xo el progrés se'ns ha posat al davant, i amb ell, la reacció del propietari del lokal. kuan va tenir la proposta del pla urbanístic de Calaf, ens va venir a dir k marxessim del lokal, amb l'excusa de k li havien de valorar el terreny. El k sabem és k la valoració del terreny és independent al k hi pugui haver a dins, akesta empresa només s'enkarregaria de fer una valoració numèrica, per terreny edificat, i no res més. Però ell no ha volgut conversar, no ens ha brindat la confiança amb nosaltres i tampoc s'ha dignat a mirar-nos x sota la nostra mirada i les nostres persones, totes les persones que estem allà dins i a la primera de canvi, ens ha assetjat.

oliem resistir, i de fet, estavem allí, portant a terme activitats igualment, escoltant però derrumbant el ressò de les males llengües k ens volien fora, dels k podien impedir i finalment han impedit k estiguessim allà. Però no hi ha principi sense final. Vam començar a tenir el nostre espai, el lokal les granges, fa tres anys, ara, i coincidint amb la data d'entrega d'akest fancine, faria tres anys k tindriem el lokal, però fa pocs dies van aconseguir impedir k celebressim el nostre aniversari allà dins, com ho teniem preparat. Així, fa tres anys k vam començar la nostra vida al lokal les granges, i així, començava també la nostra rutilla entre tantes experiències i gent k hem conegut i conviskut. Ja s'havia fet un lloc de trobada, i mica a mica, anavem pujant i donant personalitat al lloc k abans buit, i ara, ple d'actitud, o aktituds. Ell ho ha acordat, sense tolerar-no ni casibé escoltar-nos kuan ja no ho ha volgut fer, ens ha fet fora.

Allà va començar i continuar el nostre camí. Molta gent hi hem passat, mica a mica hem creat el nostre espai, i seguiriem creant, moltes persones ens han ajudat, i també la seva presència ens ha fet grans, ens ha unit i ha fet possible continuar amb la nostra existència. Sabem k ens retrobarem, akí o allà, i una altra vegada en més espais x seguir amb la nostra lluita, x tenir un lloc per a nosaltres i obert a tothom k hi vulgui passar, participar i junts continuar amb al nostra raó de ser. Perquè no hi ha un principi sense final. Ens han pres el lloc, volen mercantilitzar el k fins ara era el lokal les granges, on formavem un col·lectiu i ara en podem dir assossiació, però ens han fet fora, però fins el dia k ens prenguin els nostres ideals, no morirem, no deixarem d'existir. Així, volem i continuarem seguint la nostra lluita, la nostra vida, i les nostres vides. Continuarem construint espais de llibertat i continuarem creient en la nostra dignitat i en la nostra raó de ser.

NOS HAN ARREBATADO NUESTRO ESPACIO.
HAN INTENTADO SOFOCAR NUESTRO ALIENTO,
NOS HAN TACHADO DESDE EL PRINCIPIO,
KIEREN HACERNOS PERDER LA PARTIDA,
REPRIMIRNOS EL SENTIMIENTO, DESPRECIAR NUESTRA VIDA.
BUSCAMOS SENDEROS DISTINTOS,GUIADOS POR NUESTROS INSTINTOS, ECHAR LA PARTIDA PARA MOSTRAR LA SALIDA.
NO VAN ADORMECER NUESTRO GRITO, NO VAN A DERRAMAR NUESTRO LLANTO, ESTE GOLPE VA A SER NUESTRA FUERZA, PARA LEVANTAR OTRA FORTALEZA DE AUTOGESTIÓN Y REVOLUCIÓN, PARA CONSTRUIR MÁS ESPACIOS DONDE EXPRESAR NUESTRA ILUSIÓN DE VIVIR SIN CORRUPCIÓN, DE RESPIRAR SIN TEMOR.

COMPAÑEROS LA ILUSIÓN ES LO ÚLTIMO K SE PIERDE Y POR MUCHOS MUROS QUE NOS IMPIDEN ARRAIGAR NUESTRA IDEA, SEGUIREMOS DESPIERTOS PARA SALTARLOS Y DERRIBARLOS.

¡¡¡¡¡LA LUCHA SIGUE!!!!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

CAMAGÜEY
bar menjars
BAR DE COPES,
MOJITOS, ENTREPANS,
TAPES I TORRADES
C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

V Trobada interpanarra a la Llastenosa (Bages)

Massa mare (o llevat natural) és la massa que neix d'una part d'aigua i una de farina amb que les bactèries "saccharomyces cerevicae"(que viuen en el segó del propi gra de blat, de sègol, d'espelta)..., poden transformar els hidrats de carboni i els sucres de la massa de pa en Co2(diòxid de carboni), alcohol i diferents àcids, a través d'una fermentació alcohòlica que impulsa el pa -pacient i calentó- per créixer i coures. En menjar pa de massamare estem incorporant un pa amb gustet lleugerament àcid molt especial i alhora estem gaudint d'un ajut per poder digerir més integrament els nutrients pels pans sanots i populars. Us convidem a preguntar a les àvies com i amb que feien llevar el pa.

Navàs, gener 2006

Una fornera

El passat mes de gener moltes masses mares i forneres amb projectes panarres diversos vam cel·lebrar la 5ª trobada interpanarra amb unes magdalenes gegants plenes, potser, de les ganes i il·lusió manifestades per seguir entre totes exPArimentant.

Dins de cadascun dels generosos forns de llenya ens convoquem, cada vegada, a trobar-nos i anar aprofundint una mica més en el món del pa (del nostre pa de cada dia): les farines, els cereals panificables, els llevats, la rebosteria, els forns, el temps i les temperatures, els processos, etc. Des de l'hivern passat a Kan Pasqual (Collserola), la primavera a l'Encantada (Castellterçol), l'estiu a Lliurona i la tardor a Sales de Llierca (La Garrotxa) aquest hivern a La Llastenosa i la propera primavera al Baix Llobregat, ja fa unes quantes estacions que ens estem trobant per donar-li una realitat a les motivacions i necessitats de crear un espai on poder comunicar i alimentar pràctiques i produccions agroecològiques, amassar col·lectivament dubtes i curiositats, enfortint-nos per llevar i així fer fermentar les dificultats i fer créixer els projectes flequers amb aromes dolços i salats per, entre totes, enfornar experiències que ens omplin aquells buits que ens anem trobant en la quotidianitat de les nostre històries productives autònomes, autogestionades i precàries, artesanals i sanes, múltiples i diverses, sota models agroecològics i enxarxats.

La massa mare d'aquest cap de setmana compartit a l'amplia i bonica masia de la Llastenosa -on vam concentrar-nos en els llevats com a tema d'interès- s'alimenta amb la XAC (Xarxa Agroecològica de Catalunya), un projecte en constant procés de coordinació i coneixença dins de plantejaments agroecològics on construir i enfortir vincles entre productors i consumidors, buscant un equilibri entre la teoria i la pràctica dins d'un context tan advers i pervers com la constant explotació i espoli dels recurS.O.S, a base de models productius agro-industrials, consumistes...indignes i indignants.

Salut i bon pa!

Imminent inauguració de "La fona"

Gironella, gener 2006

Fonera

Finalment, La Fona inaugura el seu local situat a la plaça de la Vila nº 12, a Gironella. La inauguració i presentació de l'associació serà en aquest local el dia 18 de febrer, i durant tot el dia us oferirem un reguitzell d'activitats de caire cultural i reivindicatiu.

El local compta amb una sala principal, on hi ha la biblioteca i on es realitzaran les activitats. A més a més disposa d'un despatx, una sala de material, lavabo i soterrani.

La Fona es defineix com una associació cultural sense ànim de lucre, finançada a partir de les aportacions dels seus socis així com dels possibes beeficis d'algunes de les activitats (com barres de concerts o venda de material). La idea del seu naixement sorgeix de la política i el sistema general establerts, i de les seves conseqüències socials tan injustes i inhumanes. Creiem que la desinformació és la causa del conformisme actual.

Volem crear un espai a l'abast de tothom. El nostre objectiu principal és que tota persona pugui pensar, opinar i jutjar per ella mateixa les circumstàncies en què vivim, i alhora promoure el canvi. També creiem important afavorir les iniciatives locals, estar en contacte amb atres associacions, col·laborar amb actes arreu, potenciar les cultures i l'enriquiment cultural, etc. Els motius en són ben clars: millorar la societat i combatre les injustícies és tasca de tots, però a títol personal és difícil canviar les coses. Així, mijançant l'associació com a punt de trobada, esperem unir les nostres forces amb les de tot aquell qui ho desitgi per tal d'avançar cap a un futur més digne i lliure.

Les nostres línies d'actuació estaran encarades a oferir una programació cultural regularment basada en l'esperit crític. Així doncs, a partir de tallers, xerrades, passis de vídeo i la creació d'una biblioteca entre altres treballarem per fer realitat aquesta iniciativa.

Nou Casal a Solsona

Solsona, febrer 2006

Casal Popular "La Fura"

QUI SOM I QUÈ VOLEM?

El Casal Popular La Fura de Solsona neix de la unió d'esforços d'un grup de joves nacionalment i social compromesos. Ens uneix la voluntat de crear un espai alternatiu de trobada per a les persones i les idees. Tots els que hem treballat i treballem perquè aquest espai sigui una realitat, ens plantegem dos grans objectius:

-Dotar la ciutat d'un espai autogestionat, independent i al servei de les entitats que ho desitgin.

-Plantejar alternatives reals a les actuals tendències de la societat des d'un punt de vista local, és a dir afrontar les problemàtiques més properes a les persones.

PER UNA SOLSONA

Participativa, sostenible, conscient i activa en la denúncia i lluita pels drets individuals i col·lectius de les persones. Compromesa en la defensa de les identitats, les llengües i les cultures. En lluita constant per la igualtat de gènere i la llibertat sexual. Integradora i oberta amb les nouvingudes. Solidària amb altres lluites dels Països Catalans i del món. En contínua recerca de l'expansió dels espais de llibertat.

La precarietat laboral

Una nueva reforma laboral se fragua en contra de los trabajadores

El gobierno vuelve a cumplir una de sus funciones básicas, es decir: el que tiene, que tenga más. ¿Y de donde van a sacar más, los que tienen? Se lo quitan a los más débiles, que es más fácil. Y hoy por hoy, la clase social mas débil es la clase trabajadora, la clase social más indefensa es el proletariado. Esta debilidad viene de su desorganización, viene de su falta de solidaridad y viene del individualismo que el mundo burgués-capitalista nos ha inculcado. Todo esto ha provocado la debilidad que hace que el gobierno se cebe con nosotros, hoy, en forma de reforma laboral.

Por ahora es solo una propuesta de reforma y nuestra obligación como principales perjudicados es impedir que esta reforma, que quiere desregularizar el mercado de trabajo y abaratar los despidos, salga adelante.

Ellos nos querrán vender la moto, nos dirán y juraran que los objetivos de esta reforma (bendecida por Dios) son los de reducir la temporalidad, de fomentar la contratación indefinida y promover la igualdad entre hombres y mujeres. ¡Mentiras repetidas en el transcurso de los años! Pero no nos dicen lo que realmente plantea esta reforma, que no es otra cosa que facilitar y abaratar el despido individual como colectivo, quieren aumentar las prebendas a empresarios duplicando las ayudas y bonificaciones a la contratación y reduciendo cuotas empresariales a la Seguridad Social, quieren potenciar las odiosas ETTs y plantea el principio a la privatización del servicio público de empleo. Algunas cosas que recoge esta reforma, son, por ejemplo:

· Igualar legalmente el despido colectivo con el despido individual por causas objetivas, técnicas, organizativas o de producción, eliminando así la obligación de la autorización administrativa y la necesidad de comunicar y negociar estos despidos.
· Generalizar el contrato indefinido de fomento para la contratación indefinida de manera que los trabajadores contratados a partir de ahora verían reducidas a menos de la mitad la indemnización máxima en caso de despido, en lugar de ser 45 días por año con un máximo de 42 mensualidades, pasaría a ser de33 días con un máximo de 24 mensualidades.

· Convertir los despidos nulos por incumplimiento de los requisitos formales en despidos improcedentes.

Si no fuera bastante estas medidas para satisfacer a los empresarios, aun se les da mas, más en forma de bonificaciones, más en reducciones de las cotizaciones sociales, más en la reducción de las indemnizaciones por fin de contrato para los trabajadores contratados a través de ETTs y legalizando las agencias privadas de colocación con ánimo de lucro y abriendo la posibilidad que estas sean contratadas por el INEM.

Todo este paquete es lo que nos quieren hacer tragar y tragaremos si no ponemos remedio. La organización es nuestra única arma y el fin de la opresión, nuestro objetivo. La pasividad y el desentendimiento les deja la puerta abierta para que hagan con nosotros lo que quieran. ¡La dignidad obrera tiene que volver a alzarse en contra de los que nos manejan como si fuéramos marionetas! ¡Paremos esta reforma laboral YA!

CNT-AIT Manresa

Manual practico de defensa en el trabajo.

1. Saber el horario de trabajo, así como el turno de trabajo, si es de noche -se paga más (recuerda tiene que ser de 8 horas diarias en total 40 a la semana si hay más son horas extras y estas són voluntarias, no te pueden obligar a hacerlas).

2. Te han de facilitar un equipo para la prevención de accidentes laborales, trabaja siempre con seguridad recuerda que te puedes jugar la vida si no estas protegido.

3. Si vas contratado por una empresa de trabajo temporal (ETT) no tienes derecho a vacaciones ni a pagas dobles (junio-diciembre) por lo que siempre es mejor ser contratado directamente por la empresa.

4. Busca el convenio de tu sector, hay estan tu derechos y deberes (salarios, etcétera):

http://www.mtas.es/empleo/convenios/inicio.htm
http://www.cgt.es/modules.php?name=Downloads
http://www.cnt.es/Documentos/index.php#laboral

5. Mira si hay secciones sindicales y si son personas legales (recuerda a los empresarios i a los funcionarios sindicales no le son gratos las personas dignas) hablas con ellas.

6. Denuncia a la empresa si hace un abuso hacia tu persona, busca apoyo en los sindicatos, no todos son iguales, aun hay quienes pelean por nuestr*s derechos:

CGT:
www.cgtcatalunya.org y www.cgt.es

CNT:
www.cnt.es/crcatalunya_bal y www.cnt.es

7. Si esta sol* y quieres denunciar ves a los sindicatos ellos pueden actuar sin que el empresario sepa quien los ha denunciado.

En fin tenemos derecho a un trabajo digno, y a no ser esclavo de él.

No a la reforma laboral.

El gobierno, la patronal y la UGT-CCOO planean una nueva reforma laboral, poco a poco nos van quitados todos nuestros derechos laborales arrancados por nuestr*s abuel*s y padres mediante huelgas, hambre, cárcel..., en época de Franco. Aquí tenéis un resumen.

	CONTRATO FIJO	CONTRATO TEMPORAL	CONTRATAS Y SUBCONTRATAS	DESPIDO	COTIZACIONES
Legislación actual	▶ Indemnización de 45 días por año. ▶ Fomento de empleo para determinados colectivos con indemnización de 33 días por año.	▶ Contratación eventual. ▶ Encadenamiento ilimitado de contratos temporales. ▶ Contratos formativos, de inserción, fijos discontinuos, parcial... etc.	▶ Contratos de obra o servicio. ▶ Utilización universal de éste por parte de las contratas y subcontratas.	▶ Indemnización desde 45 días (el más común) a 8 días por año, el temporal. ▶ Control Judicial en los despidos individuales.	▶ Dos años de bonificación en las cotizaciones empresariales para ciertos colectivos y conversión de contratos temporales en indefinidos.
Gobierno	▶ Extensión en la contratación fija de la indemnización de 33 días.	▶ Potenciación de la contratación temporal vía ETT.	▶ Creación de un contrato especifico para generalizar la externalización y la subcontratación.	▶ Abaratar el despido y reducir el control judicial en los despidos individuales.	▶ Reducir las cotizaciones empresariales a la Seguridad Social.
Empresarios	▶ Universalización en la contratación fija de la indemnización de 33 días.	▶ Introducción de un nuevo contrato temporal ligado a la duración de los productos fabricados.	▶ Contrato especifico para contratas y subcontratas sin derecho a indemnización por años trabajados.	▶ Despido Libre.	▶ Reducir hasta eliminar las aportaciones patronales a la Seguridad Social.
UGT/CCOO	▶ El de 33 días, limitando los contratos temporales y manteniendo de forma residual el de 45 días.	▶ Mantener la temporalidad en función de las causas.	▶ Co-gestionar la subcontratación.	▶ Sustitución progresiva de la indemnización por despido de 45 días por año por la de 33.	▶ Aumento de las cotizacion para los contratos temporales

Las personas con dignidad no están en venta.

Dice una canción que no somos nada que resistimos contra el invasor con una poción mágica llamada el celebro.
Esto viene por un hecho asilado que ha pasado en diciembre en una empresa que fue un emblema de la lucha anticapitalista en los años 70 en SEAT (sus huelgas salvajes, aparición ERT). Se ha abierto la caja de Pandora, se ha despedido a 660 personas esto en el año 2006 es normal, pero ahí añadido algo nuevo: se ha hecho una purga con las personas de un sindicato (CGT) que lleva tiempo negándose a firmar un convenio nefasto para los trabajadores. De dicha personas la compañera Merche era conocida por la dirección de la empresa así como por CCOO-UGT. Aunque luego se dijera que fue un error, igual que con las mujeres embarazadas otro error.

A partir de ahora esto puede ser posible, ellos quieren esclavos para sus fabricas que digan si a todo que no tengan celebro que no piensen. Para eso esta CCOO-UGT que piensan en el "bien de los trabajadores".

Les molesta nuestra manera de pensar de decir NO a su esclavitud de decir NO a las horas extras, de decir NO al salario de miseria.

Esto ha pasado en SEAT en telefónica, correos...

Por eso yo digo que tenemos que ser personas con celebro, somos niet*s de los obrer*s que hicieron la revolución social que tenemos dignidad.

No tenemos miedo a decir NO.

Grupo de afinidad anarquista-Te digo que esto NO lo firmamos nosotr*s.

Crítica al concepto precario

A la generación que piensa este incipiente siglo XX, nos ha tocado padecer una pesada losa teórica, que si bien se ha hecho llamar posmodernismo, es sin duda un asalto muy politizado y nada ingenuo de aquello que hemos optado por llamar modernidad. Este paradigma, con su crítica a la racionalidad y a las nociones de sujeto y significado (entre otros tantos), ha desembocado en un callejón sin salida que algunos han llamado "la postura de una filosofía autoderrotada". El planteamiento posmoderno ha sido incapaz de generar una explicación satisfactoria de la sociedad, más allá de que no puede darse ninguna explicación satisfactoria del mundo, de lo real, apelando a un supuesto abismo entre la posibilidad de representación y el mundo. Como cosmogonía, no se puede decir que sea demasiado brillante.

Perdidos en semejante sarta de disparates, muchos de nosotros tratamos de hallar nuevos caminos, ingeniosos argumentos filosóficos para poder fundamentar la perspectiva de las clases trabajadoras. A través de un lamentable reciclaje de nociones marxistas poco explotadas, el postoperaismo tiene el mérito de conservar parte del legado y no renunciar y claudicar ante una palpable derrota política, teórica y cultural, derrota en la que ni siquiera los intelectuales osan ya reivindicar cultura o educación, porque estos ya serían elementos del poder. Pero los hechos son tercos, mucho más que las izquierdistas y manipuladas mentes --tan locuaces, tan obstinadas; y recién ahora empezamos a calibrar cual es el efecto real, material, de las falta de acceso a la cultura y al educación. Son muchos los indicios que llevan a comprender que el derrumbamiento del proyecto ilustrado nos está llevando de nuevo a un oscurantismo dominado por el resurgir de las religiones.

Causa de esta situación cultural, una de las trabas más importantes que se encuentra el pensamiento de la teoría política es la debilidad de los conceptos empleados. Resulta incomprensible que se hayan descartado los conceptos de la tradición marxista bajo la insoportable justificación de que se trata de conceptos burgueses, heredados del proyecto revolucionario enmarcado por la burguesía. En realidad, lo que el postmodernismo les reprocha implícitamente es que sean vetustos, pasados de moda, que no sean actuales. Un planteamiento de este tipo dice ya mucho de la época cultural que nos ha tocado sufrir, en la que ya no hay una reflexión profunda sobre la historia, el lenguaje o los condicionantes materiales y las causas políticas de las ideologías. Afirmar que el competo "proletario" pertenece a la tradición burguesa no puede más que invitar a la risa o al llanto. En realidad, se trata quizás del concepto más fuerte que haya generado el pensamiento de la clase trabajadora, rico en matices, con una infinidad de explicaciones que refuerzan y fundamentan este concepto.

En filosofía se dice que hay conceptos fuertes y conceptos débiles. A través del concepto proletariado, penetramos en un campo semiótico consistente, y se enlazan rápidamente otras nociones que pretenden explicar la realidad, como plusvalía, enajenación, trabajo, infraestructura, superestructura, Historia, mercancía, revolución, y tantos más.

La tendencia posmoderna, que se rige para y por los mecanismos de la moda, necesita para aparentar cierta credibilidad, una cierta novedad en el discurso. La obsesión por lo nuevo, lo original, en realidad nos aboca a la eterna derrota renovada propia de los anuncios del prêt-à-porter. Apenas ya se tiene la última prenda, ésta ya no sirve para nada y necesita ser renovada. Algo similar está ocurriendo con los discursos que generamos y manejamos con tanta buena voluntad, y nos vemos, tanto en los discursos como en la práctica política, abocados al reino de lo efímero. Asimilar, atravesar esa confusión y ese caotismo, dicen algunos, podría ser la solución de este rompecabezas. Y podría ser, si no fuera porque, mientras la izquierda radical pierde el tiempo con estas estúpidas disquisiciones y adoraciones a lo caótico, las clases dominantes mantienen sus privilegios con una estrategia absolutamente premeditada, ordenada y con un enorme abanico de previsiones y estrategias a largo plazo.

Es en este contexto en el que aparece el concepto de precariado, tratando de generar un nuevo discurso político capaz de circunscribir la realidad social (a su vez, supuestamente nueva, en una época en la que todo de ser nuevo, en la que todo es visto como nuevo). Sobre este concepto vale la hacer dos o tres comentarios.

1.- Como ya hemos señalado, precariado es un concepto nuevo, y en el sentido de la lógica contemporánea, mucho tendrá que luchar para no ser un concepto efímero, que pasará de moda cuando esta corta primavera de la autonomía y sus efímeros e inconsistentes colectivos se haya esfumado. Por tratarse de un concepto nuevo, es aun un concepto débil, no tiene el respaldo de un sistema teórico como el que apuntala el concepto proletariado, por ejemplo. Si además, acaba sucumbiendo a la lógica posmoderna de lo efímero, la superficialidad y la apariencia, es más que probable que nunca logre fortalecerse lo suficiente como para ser algo más que una nueva anécdota en la moda de la disidencia.

Difícilmente podrá darse consistencia al concepto precariado desde la mirada posmoderna, que ya ha renunciado de antemano a la posibilidad de un discurso o un concepto consistente (una filosofía que ah renunciado a la representación, al significado, ¿cómo podría aspirar a elaborar un discurso consistente? Sólo aspira a un discurso bailable o hermoso). Por otra parte, el contexto político, social y sobretodo cultural poco tiene que ver con aquel en el que nació el concepto proletariado: esperar un fortalecimiento y una propagación del concepto precariado en los mismos términos que el de proletariado se ampara en la curiosa ingenuidad propia de nuestros tiempos.

Ante esta coyuntura, o bien todo el entorno de la izquierda radical se vuelca en él, se dedica a teorizar con él, a generar un entramado semántico que lo fortalezca, a generar una teoría consistente que de cabida a una buena explicación de su significado profundo desmenuzando las consecuencias teóricas, o bien acabará olvidándose como se olvidan los zapatos viejos con lo que ya no se camina.

2.- Fruto de esta debilidad estructural, el concepto precariado no da una explicación suficiente de lo que está sucediendo en las sociedades occidentales. El lastre de renuncias conceptuales que soporta es enorme. Si se prefiere el concepto de precariado al de proletariado, es porque se reniega de toda la semántica clásica que va unida a la de proletariado, que se ve substituida por otra; el concepto de fuerza de trabajo por el de potencia, el de proletario por precariado o cognitariado, el análisis del trabajo inmaterial se vuelve prioritario al del abstracto. Pero el territorio conceptual es todavía muy angosto. La renuncia teórica es demasiado grande y la nueva constelación demasiado reducida para que, de forma consecutiva, su explicación de la cosas sea satisfactoria. Hagamos pues esas preguntas para valorar su pertinencia: ¿Dónde está escondido ahora aquello que los marxistas llamaron plusvalía? ¿Dónde se halla el robo que ejerce el capitalista sobre el trabajo? ¿En qué momento de la cadena productiva se produce ese valor añadido? ¿Qué papel asignar al trabajador occidental medio, al que nada le falta, con respecto al campesino (75% de la población mundial) de países en vías de desarrollo? ¿Cuál es, si aceptamos su profunda modificación en occidente, el lugar del trabajo en la realidad y en la historia? ¿Es el campesino mexicano un precario? ¿Es cierto que la alienación en el trabajo aslariado ya no existe (puesto que ya no existe sujeto y menos un sujeto sano)? ¿Es el trabajador indonesio un ser que no se ve alienado por su realidad material? ¿Acaso los trabajadores del mundo entero no están sometidos a la lógica del capital? ¿No gobierna estas sus vidas y los trata como mercancías?

El gran problema del deseado cambio de paradigma a través de la nueva semántica del precariado, es que parece que se olvida o renuncia a la dialéctica materialista que en otro tiempo nos proporcionaba herramientas para comprender, criticar y transformar el mundo. El concepto precario no es suficiente para generar una explicación del mundo verosímil, ni una herramienta de transfor-

mación. La pobreza del un discurso político sólo puede permitir una reagrupación de personas entorno a una moda pasajera y fútil, que difícilmente logrará algo más que lo que consigue el eslogan de un anuncio publicitario, o el que pide un voto en una urna cada tantos años.

3.- Sabemos de forma intuitiva y aproximada qué significa precario: es, en su origen, un adjetivo que se refiere a algo débil, frágil y carente de recursos. Precariedad laboral, precariedad de la vivienda, etc. La lucha contra la precariedad, parece pues, destinada a reparar una debilidad. En este marco, difícilmente la lucha contra le precariedad sobrepasará en la realidad su carácter de mera reivindicación cuantitativa a pesar de toda las buenas intenciones. Es decir, que la senda que está tomando la reflexión sobre la precariedad está dirigiéndose hacia una reivindicación meramente cuantitativa. O digamos, para ser más justos y piadosos en al crítica, corre el enorme riesgo de acabar diluyéndose en el agua sindical de CCOO y UGT: el marco conceptual permite esa reducción ad emandas cuantitativas en el actual marco de relaciones sociales. Subida de salarios, mejora de la política de viviendas y reforma de la sanidad, sería un marco posible en el que la crítica de la precariedad que se está elaborando podría ser sofocada. El problema radica en que en el aparato conceptual, pobre y escueto, que orbita alrededor de esta concepción, no ataca las relaciones sociales generadas por el trabajo (¿relaciones sociales generadas por al precariedad? ¿Qué necesidad entonces de cambiar una palabrita a un marco conceptual que es todavía válido?). Está fue la crítica exacta del situacionismo al sindicalismo reformista: la reivindicación de mejoras materiales no cambiará nada al actual sistema capitalista, siempre fundamentado sobre relaciones de poder -ahora de control- muy concretas; la reforma de las cantidades, no acabará con el problema de la calidad: no queremos más dinero: queremos ser los actores de nuestra vida, tomar las decisiones que afectan a ella, tanto en el trabajo como en el barrio.

En la manifestación del primero de mayo del año 2005, euromayday sale a la calle con un discurso que desea y se esfuerza por ser diferente de aquel que blande el sindicalismo reformista; pero en la actual tendencia a lo superficial, en el que ya no se atiende a la profundidad de los discursos, los discursos y las posturas se confunden. Resulta difícil de comprender por que se ha renunciado pues a la semántica marxista si a cambio se ha adoptado la depauperada verborrea reformista.

4.- Finalmente vale la pena resaltar cómo hemos pasado de un concepto fuerte en sentido teórico, que tiene unos buenos cimientos teóricos, que representa un mundo en el que el trabajador tiene la fuerza (de trabajo cuanto menos), creativo, generador (prole), que desemboca en una filosofía de combate que acaricia la épica; cómo hemos pasado de este concepto a un concepto débil (sin respaldo teórico), que representa al trabajador como alguien débil y carente de recursos (precario), desarmado, sin esperanza de transformar el mundo porque ya no se piensa dueño de su destino ni del destino de la historia (a pesar de seguir reproduciéndolo todo con su trabajo). ¿Cómo iba el pobre y desvalido precario enfrentarse al aplastante neoliberalismo? Hemos pasado de una filosofía de combate a un pensamiento débil y derrotista. Si se permite un desliz, una boutade demasiado simple quizás, nada hay más precario que el propio concepto de precario.

Durante un cierto tiempo pudimos pensar que era necesario generar un nuevo lenguaje y una nueva cultura. Pero también es cierto que no se puede crear nada desde el vacío. Una idea tan obtusa y embriagada de confusión sólo entra en las mentes postradas ante el misticismo orientalista occidentalizado, que aparte de un vasto mercado volcado al consumo de esta pseudocultura, con su viejo formato de misticismo cristiano reciclado, en realidad no nos ha traído nada nuevo. Hemos de recuperar, replantear, repensar la crítica marxista urgentemente, antes que sea olvidada por la generación posmoderna que suplanta la lucha por la fiesta. Si bien los posmodernos no quieren una revolución en la que no se puede bailar, habría que ver si su baile permite una revolución de las formas sociales.

Quizás haya llegado la hora de finalizar esa pequeña aventura neoliberal (quizás incluso necesaria) que llamamos posmodernismo. Eso significa recuperar, no ya la teoría socialista en bloque (entiendo socialista en un sentido amplio, desde el marxismo al social-

Damnatio memoriae

Mentre els partits d'esquerre, ara als governs, fan demagògia amb la memòria històrica (recuperant només allò que els interessa), aquests mateixos partits enterren (també físicament amb ciment) la memòria que també per a ells és incòmode, el passat llibertari, el passat dels que no renuncien ni a la llibertat ni a la justícia.

Cardadéu, gener 2006

Juli Mntseny

En ple procés de "reconversió", tal com l'Ajuntament de Barcelona anomena el que és un acte salvatge de destrucció, el barri del Poblenou es troba en el centre de l'especulació immobiliària més gran mai imaginada, emmascarada sota el superflu i eteri nom de 22@.El Poblenou havia viscut, fins a l'arribada dels Jocs Olímpics, una espècie de "pax romana" de facto amb Barcelona. Hi havia convivència, però Barcelona era, en realitat, un altre món, una altre esfera. No en va, la gent del Poblenou, a l'hora d'anar al centre, en deia anar a Barcelona.. Se suposava que eren Barcelona, sí, és cert, però tothom sabia que l'austeritat del Poblenou poc tenia a veure amb el luxe que es respirava al Passeig de Gràcia. Hi havia una sentiment de pertànyer a un poble dins una gran ciutat, en una espècie de vida paral·lela a la gran urb. Connectat sols a través de dues artèries principals, el carrer Almogàvers i Pere IV, es respirava la sensació d'estar protegits, de viure reclosos en un món dur, però solidari, on tothom es coneixia.

Qui hagi tingut la sort de néixer o viure en un barri obrer compartirà la sensació d'amor profund i veneració per a aquest barri. Recordarà la sensació de buidors dels diumenges, car tots els treballadors descansaven a casa seva. O recordarà l'agradable sensació de reconèixer totes aquelles xemeneies que s'enlairaven amunt, com desafiant el cel. De palpar amb les mans els maons de les fàbriques que mai més es podran contemplar. Enyorarà per sempre més les antigues indústries fabrils i plorarà en secret, com si una part de si mateix hagués mort.

¿Quin pecat ha comès el Poblenou i, per extensió, Barcelona, perquè se li hagi extirpat dolorosament part de la seva memòria? El procés premeditat que s'ha dut a terme des del consistori és el que en Història es coneix com a "damnatio memoriae", és a dir, esborrar o desprestigiar del present tot allò que fou passat per poder justificar no sols el propi present, sinó, més important, el futur. Segur que quan era petit, l'alcalde Clos deuria haver llegit 1984, d'on deuria extreure'n moltes idees per aplicar-les a Barcelona. Les noves generacions de barcelonins, quan circulin pel Poblenou ja no veuran més fàbriques. La memòria ja és l'últim refugi del record del barri obrer i dinàmic que fou. Tan sols se'ls ofereix l'espectacle del triomf: edificis moderns i gratacels, en sintonia amb les tesis de l'arquitectura de Chicago que tant li agrada al nostre Clos. Sols veuran la Història que els volen mostrar: la força del capital pot destrossar un barri i la seva ciutadania, no hi ha oposició possible ni lloc on amagar-se. Qui sabrà que sota els fonaments de totes les cases benestants que s'han alçat descansa els sofriment i els anhels de molts obreres. S'ha volgut esborrar de la Història un barri incòmode que feia recordar massa coses i que feia pensar massa a la gent. Un barri eminentment obrer, associatiu i progressista. El que s'ha dut a terme és un genocidi cultural planificat des dels despatxos de la Plaça Sant Jaume.

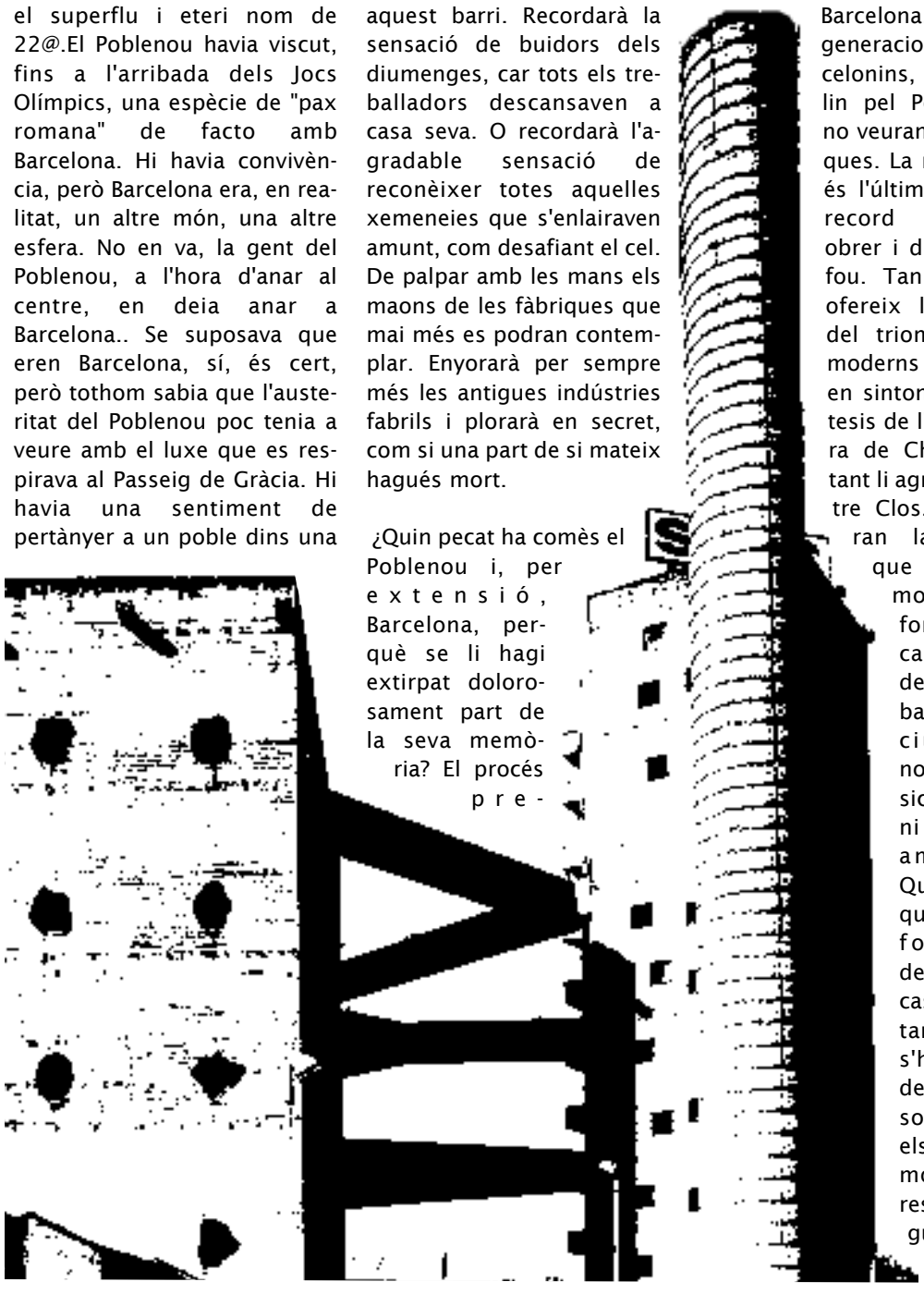

Fa 60 anys aquesta esquerra nostra ortodoxoa i oficial va celebrar la mort de Durruti. Avui han aconseguit acabar amb el cercle, han tapat sota tones de formigó el seu mite, el seu barri, tot allò per que va lluitar. Aquesta és la nostra esquerra, aquesta és la nostra desgràcia.

La consigna és clara, que mai més ningú recordi el passat eminentment revolucionari del barri, no sigui que a algú se li acudeixi tornar a pensar. Que mai ningú recordi que el Comitè de Defensa Anarquista es reuní en una habitació del carrer Pujades 276 amb Espronceda en ser Jover, Garcia Oliver, Ascaso i Durruti residents al Poblenou. Garcia Oliver treballava a Can Rottier, Durruti a Can Felipa, Ascaso tenia un pis a Sant Joan de Malta (gairebé no han deixat ni una sola casa d'aquest carreró)... Que mai més ningú recordi que al Poblenou hi trobà la seva llar Durruti, però, qui sap ja qui era Durruti? Que mai més ningú recordi que a l'Avinguda Icària hi hagué enfrontaments entre poblenovins i els miliars feixistes al voltant de la caserna Docks. Qui recorda les columnes milicianes que des del Poblenou anaren a lluitar i a fer la revolució al front d'Aragó? Qui recorda la repressió franquista al Camp de la Bóta (on s'alça ara l'edifici del Fòrum)? Que mai més ningú recordi!

És la força del capitalisme, expulsar els més pobres que molesten per tal que els rics puguin gaudir del que els pertoca: tot. I el més trist és que això ho han permès uns governants que s'anomenen d'esquerres; llops reaccionaris amb pell de corder és el que són. Fa 60 anys aquesta esquerra nostra ortodoxoa i oficial va celebrar la mort de Durruti. Avui han aconseguit acabar amb el cercle, han tapat sota tones de formigó el seu mite, el seu barri, tot allò per que va lluitar. Aquesta és la nostra esquerra, aquesta és la nostra desgràcia. El més trist, però, és que el silencia de la classe autoanomenda progressista és el símptoma més palpable de la seva corrupció moral.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR CAMARON
barri Antic
c/ Sta Maria
28
Manresa

Complements
CRIT
Roba Informal
Tattoos
Piercing
C/St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

ATLAS GROW SHOP
C/ Les Piques, 2 - Tel. 93 875 44 56 - 08240 MANRESA

LA GRANJA
plaça maragall, 7

El cap d'any a Sant Joan de Vilatorrada

Sant Joan, gener 2006

Ass. Juvenil L'Ovella Negra

Probablement alguns de vosaltres vareu assistir o sabeu que el 31 de desembre passat, el grup de diables ORCO'S, el Grup de Teatre Xalana i l'Associació Juvenil L'Ovella Negra varen organitzar a la Sala de Cultura de Cal Gallifa de Sant Joan de Vilatorrada una festa de cap d'any on varen actuar els grups Fanfarria, Dumbala Canalla i Andreu i els Rumberos.

L'organització però, no va ser gens fàcil. Com sempre, les decisions sobre el calendari d'activitats que tenen lloc a Cal Gallifa es prenen des de l'anomenada Comissió Cal Gallifa, un òrgan de participació i decisió democràtic del qual en formen part totes les entitats que organitzen activitats en l'esmentada sala i des del que es resolen les qüestions que afecten a aquesta. Es des de fa anys, la Comissió Cal Gallifa qui pren aquestes decisions i no l'ajuntament, els regidors o l'alcalde individualment, com algunes persones han fet córrer.

A la reunió de la Comissió del mes de maig s'havia de decidir el calendari de la sala fins a finals de l'any 2005, en el qual hi havia una data tant conflictiva com el cap d'any, per al qual havien demanat la sala l'Associació de Balls de Saló i les entitats ORCO'S, Xalana i L'Ovella Negra. Els membres d'aquestes ens presentàvem a la reunió sabent, com l'experiència ens ha demostrat, que aquesta no seria fàcil i preparats per rebre (com ha passat en alguna ocasió), algun comentari despectiu per part de la representant de l'Associació de Balls de Saló cap a les activitats que portem a terme. Finalment, es va decidir per unanimitat i consens de totes les entitats (per tant, amb l'acceptació de l'Associació Balls de Saló) que la celebració del cap d'any 2005 l'organitzarien conjuntament les tres entitats abans esmentades. L'acord també va ser que al 2006, el cap d'any s'organitzaria des de l'Associació de Balls de Saló.

Després de tot l'estiu treballant, sabent que un dels entrebancs més durs abans d'arribar a la "meta" ja estava superat ens en vam trobar un altre, més gros encara. Durant el mes d'octubre, fet insòlit al nostre poble, es van recollir signatures contra la festa de cap d'any i les entitats que l'organitzem. En els fulls on es recollien les signatures no s'explicaven els motius però tot i així, i més sorprenent encara, hi haver gent que signava sense saber ben bé el perquè. Per tant, la mínima explicació, del perquè, si hi era, es feia oralment, carregada però de mentides, o mitges veritats. En alguns casos fins i tot pronunciant insults (tal com algun familiar nostre ha hagut de suportar) com ara "colla de borratxos", "drogoadictes" o "alteradors de l'orde públic" referint-se als membres d'aquestes tres entitats.
En resum, que durant les setmanes prèvies a la festa, es va orquestrar una campanya contra un acte i contra tres entitats organitzadores del poble. Des de l'Associació de Balls de Saló (alguns no ho deveu saber, formada i coordinada per part d'una única persona) i l'Associació de "Veïns" s'han recollit signatures contra un acte a Cal Gallifa, saltant-se una decisió democràtica que s'havia pres en un òrgan democràtic i en aquest cas per unanimitat (perdoneu la repetició però hi ha gent que encara no ho té clar).

Nosaltres, no entrarem en el mateix joc. Simplement volem que un fet com aquest no quedés només en la memòria de les persones que formem part d'alguna entitat del poble (per exemple, en la memòria dels "borratxos", "drogadictes" i "alteradors de l'ordre públic") i seguirem reclamant, tal com es fa, que les decisions sobre Cal Gallifa, es prenguin des d'una comissió formada per totes les entitats que en fem ús.

Agressió a un advocat de la CNT a la RENFE

La Llagosta, gener 2006

CNT Montcada

Dimarts 22 de novembre de 2005, sobre les 12:30 hores, uns agents d'in-seguretat sense distintiu de l'empresa per la qual treballen i armats de pistoles i porres, van intentar, arribant fins i tot a l'agressió, que l'advocat de CNT Xavier Asensio Castro, que havia sortit de l'estació de Granollers Centre amb el corresponent bitllet, no arribés en tren a Girona, on havia de presentar un escrit de termini en un cas que defensa contra les forces i cossos de seguretat de l'estat.

Aquesta injustícia de mena, va ser evitada per la resta de viatgers del vagó que, posteriorment, un cop a l'estació de Girona, gràcies a la seva protesta, també van avortar el propòsit dels esmentats agents d'in-seguretat de segrestar a l'advocat fins a les 20:00 hores a un quartet de neteja de l'estació, on l'havien introduït per la força, estirant-li dels cabells, i on li estaven clavant una brutal pallissa.
Així l'advocat va ésser alliberat i l'escrit, finalment, presentat dins de termini, això darrer, gràcies, especialment, a un dels veïns que viatjaven en tren aquell dia que amb el seu vehicle particular va apropar a l'advocat fins l'Audiència Provincial de Girona.

¡SI EL POBLE S'UNEIX EL FEIXISME NO AVANÇARÀ!

STOP AGRESSIONS!!! Prou Repressió als companys de CNT!!! STOP a la Repressió de RENFE!!!

DISSABTE 21 DE GENER 12:00 H HI VA HAVER UNA CONCENTRACIÓ DE PROTESTA A L'ESTACIÓ RENFE DE GIRONA QUE VA FER-SE SENSE CAP INCIDENT.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA Nº51
08600, BERGA

la mafalda
-llibreria
-diaris
-papereria
BERGA

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

La lesió

Manresa, gener 2006

Lesionel·la

La figura jurídico-penal que pretenem analitzar és la de la lesió que ve recollida en els articles 147-156 i 617 a 621 del Codi Penal. La lesió es podria definir com "el menyscabament (detriment) de la integritat corporal o de la salut física o mental d'algú". El delicte de lesions és un delicte de resultat (no existeix la temptativa de lesions) i que admet tan la comissió activa com la comissió omissiva. Per què existeixi un delicte o una falta de lesions s'han de produir les circumstàncies següents:

- Una clara relació de causalitat: una lesió només tindrà consideració penal quan hagi estat produïda per una persona cap a una altra. I hi ha d'haver necessàriament una relació de causalitat entre el fet nociu i el resultat delicitiu.
- Quan una lesió hagi estat comesa per un animal, quan hagi estat produïda amb la voluntat de matar (no de lesionar) o quan estiguem davant d'una autolesió no podrem parlar mai de l'existència d'un delicte o de una falta de lesions.
- Ha d'existir dol o ànim de lesionar: per què existeixi el delicte de lesions és necessari que existeixi la intenció no de matar sinó de ferir, colpejar o maltractar a una altra persona. Però també és punible el no tenir la precaució suficient o el fet d'ometrer qualsevol tipus d'auxili si aquest fos necessari, produint amb aquesta actitud un detriment en la salut o en la integritat física d'una persona.

Dintre de la figura de les lesions trobem una diferenciació legal entre el delicte i les faltes. Per què s'incorri en un delicte de lesions és necessari que la persona afectada hagi de ser curada mitjançant un tractament mèdic o quirúrgic. El Tribunal Suprem entén per tractament mèdic "la planificació d'un sistema de curació o d'un esquema mèdic prescrit per un titulat en medicina amb finalitat curativa" i per tractament quirúrgic "tot aquell acte mèdic que comporti cirurgia, ja sigui aquesta major o menor". Per tal d'intentar aclarir una mica més aquests conceptes bona part de la Jurisprudència determina que existeix tractament mèdic o quirúrgic "quan existeixen dos o més asistències facultatives o sanitàries, diferents i independents, que el lesionat ha rebut per causa del dany que se li ha causat". La idea que s'està imposant en la majoria de sentències és que uns simples punts (fins i tot en alguns casos els què es realitzen mitjançant els "stire-strip") han de ser considerats com a tractament quirúrgic, i per tan, sancionables com a delicte (i no com a falta).

La pena que s'imposa a la persona encausada per un delicte de lesions anirà en un principi de sis mesos a tres anys de presó, a no ser que la lesió sigui considerada de menor gravetat, per la qual cosa s'hauria d'imposar una pena de tres a sis mesos o multa de sis a dotze mesos. La pena que s'imposa per cometre un delicte o per una falta de lesions hauria de dependre, també:

1.) Del mitjà utilitzat, la forma i la qualitat de la víctima: Si en la agressió

a) S'haguessin utilitzat armes instruments, objectes, mitjans mètodes o formes concretament perilloses per la vida o la salut física o psíquica del lesionat

b) Si el delicte s'hagués comès amb acarnissament (entenent-lo com a l'augment deliberat, innecessari i inhumà del sofriment del lesionat)

c) si la víctima fos menor de dotze anys o incapaç

la pena a imposar seria de dos a cinc anys

2.) Del resultat obtingut:

a) "S'imposa una pena de presó de sis a dotze anys de presó a qui causi a una altra persona pèrdua o inutilitat d'un òrgan o membre principal, o de un sentit, la impotència, la esterilitat, una greu deformitat, o una malaltia somàtica o psíquica greu". L'òrgan inutilitzat ha de ser principal, és a dir, essencial però no vital

b) "Es castiga amb la pena de presó de 3 a sis anys al qui causi a una altra persona la pèrdua o inutilitat d'un òrgan o membre no principal, o la deformitat".

"La provocació, conspiració o proposició per dur a terme un delicte de lesions, ha de ser castigada amb la pena inferior en un o dos graus".

Per altra banda, informar que actuar en legítima defensa eximeix a la persona de responsabilitat criminal. S'entén per legitima defensa a aquella defensa necessària per a apartar d'un mateix o d'un altre una agressió anti-jurídica. Per actuar en legítima defensa, s'ha d'actuar en defensa de la persona i dels seus drets propis o aliens i la persona que agredeix ho ha de fer de manera il·legítima, imminent, actual, injusta, immotivada, imprevista i directa i amb una entitat suficient. A més a més, el mitjà utilitzat per impedir o repel·lir l'agressió ha de ser racional i no hi ha d'haver cap tipus de provocació per part de la persona que es defensa.

També existeixen diversos atenuants, com el fet de lesionar mitjançant el consentiment de la persona, el lesionar en un estat de por insuportable, sota els efectes de drogues, ...

Tipus específics:

Informar també que existeixen diferents tipus específics de lesions: el de "la violència física en l'àmbit familiar", el de "lesions al fetus o manipulació genètica" i el de "baralles tumultuàries". L'article 154 del Codi Penal diu que "Els què es barallin entre si, acometent-se tumultuàriament, i utilitzant mitjans o instruments que posin en perill la vida o la integritat física de les persones, seran castigades per la seva participació en la baralla amb la pena de presó de sis mesos a un any o multa superior a dos fins a dotze mesos".

El Codi Penal no sanciona la mera participació en una baralla (s'incorreria tan sols en un delicte de desordres públics), sinó la participació utilitzant mitjans o instruments que posin en perill la vida o la integritat de les persones.

Per què una baralla sigui considerada tumultuària, hi han d'intervenir més de dos persones. Per què penalment hi hagi baralla, es fa necessària l'existència de dos bàndols relativament equivalents en número de forces, i l'acometiment ha de ser recíproc. No hi ha baralla si hi ha un acord previ per causar lesions o per matar. Tampoc si no existeix confusió en l'acometiment recíproc(no hi pot haver un repartiment ordenat dels contrincants).

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

bar musical
divendres, dissabtes, festius, vigilies
a partir de les 10 de la nit.
carrer del Balç, 2 - baixos . berga

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Requiem per la dignitat de la persona

Manresa, gener 2006

Memo

No se si és molt demanar, però un sempre té la sensació que és un dret de la persona el ser tractada amb dignitat en totes les parcel·les de la seva existència; i sobretot per aquells que disposen de l'accés privilegiat als, anomenats, mitjans de comunicació -no deixa de ser cínic aquest nom, perquè el concepte de comunicació pressuposa la possibilitat de la transmissió d'opinions en una doble direccionalitat d'anada i tornada, cosa que, en aquests mitjans, no és mai el cas. Així, seria més correcte anomenar-los mitjans de creació (manipulació) d'opinió-. Sovint, quan ens arriba la informació d'aquests canals, no solament tens la sensació de que vulneren la dignitat de la persona sinó que sovint et sents tractat com un idiota. I és que les argumentacions que s'utilitzen per justificar determinats plantejaments polítics solament poden convèncer a persones amb les capacitats cognitives greument deteriorades. Com a mostra, un botó: Per a justificar la presència de la religió dins del currículum, en la nova llei d'educació, s'apel·la a l'evidència inqüestionable que les religions constitueixen un fet cultural de gran importància en la història de la humanitat; així, solament comprenent com l'home ha definit la seva relació amb la transcendència es pot arribar ha entendre l'home actual i la seva societat. Per a donar més força a la seva argumentació, sovint es menciona el nom d'intel·lectuals de solvència demostrada i imparcialitat fora de tota ombra de dubte. Un cop creuen justificada amb aquesta argumentació la presència de l'assignatura, i donat que el marc constitucional defineix l'Estat com a no confessional, establint la llibertat de culte i, per tant, la il·legalitat de qualsevol ingerència de l'Estat en aquest àmbit essencialment privat, i per tal de no mostrar l'obligatorietat encoberta -i, per tant, la seva inconstitucionalitat- s'inventen una matèria anomenada "alternativa a la religió", que l'únic que té d'alternatiu és el nom. Aquí els demagogs del poder no ho tenen tan fàcil: Com justificar aquesta matèria, des d'ella mateixa, quan la seva presència en el currículum ve donada simplement pel fet de justificar la religió a les aules d'un sistema d'ensenyament públic en un Estat no confessional? La cosa no és pas fàcil, però ancha es castilla i sempre hi haurà aquell fabricant d'idees que creu haver trobat la pedra filosofal: els continguts d'aquesta matèria consistiran essencialment en l'educació en aquells valors fonamentals de la societat moderna que fonamenten la convivència humana i que, tan importants com són, no poden mancar en la formació de la persona (solidaritat, respecte, etc.) Així de simple! Ja ens han convençut amb aquesta argumentació irrefutable!.... Ja ens han tractat d'idiotes. Deixeu-me dir un parell de coses: Certament és innegable el fet que l'home, en el transcurs de la seva història, s'ha auto-definit a partir de la seva relació amb la transcendència; i això - precisament com anvers de la mateixa moneda- en la mesura que pren consciència de la seva finitut. Cal, per tant, saber que els primers vestigis en la prehistòria que fan referència a l'existència entre els humans (homo sapiens) de la creença en divinitats estan datats als voltants del 30.000 a.c.; que aquestes divinitats eren totes elles de naturalesa femenina; que Deu no va canviar de sexe fins aproximadament els anys 4.000 a.c.; que les religions que s'estudien en els centres de secundària es limiten a una ínfima part de tota aquesta relació de l'humà amb la transcendència, en la mesura que solament s'estudien tres religions, totes elles vinculades a una mateixa branca de tradició monoteista amb, com a molt, 3.000 anys d'història; etc. Però no és el lloc aquest on s'ha de valorar ni qüestionar la importància del fet religiós en la construcció de l'home actual -especialment l'home occidental-, sinó que la qüestió és si, tot i reconèixer aquesta importància, es justifica la presència de la religió com una assignatura diferenciada dintre del sistema educatiu, encara que sigui oferint l'alternativitat d'una assignatura de contingut en valors. I és que el reconeixement de la importància de la religiositat en la comprensió de l'home actual solament justifica el fet que aquests continguts -com qualsevol altre que ajudi a aquesta comprensió (art, política, economia, etc.)- han d'aparèixer en el currículum, però no que estiguin dotats d'una específica assignació d'hores lectives; de la mateixa manera que trobaríem absurd l'existència d'unes hores específiques, fixades per llei de manera totalment diferenciades i en totes les etapes de l'escolarització, per l'estudi de les manifestacions artístiques, i més si solament s'hi estudiés l'impressionisme anglès i l'expressionisme alemany (sense desvalorar cap dels dos moviments artístics). Pel que fa a l'assignatura d'alternativa a la religió, si aquesta assignatura es justifica dient que els seus continguts de valors són tan importants pel desenvolupament humà dels alumnes, hauríem de fer la següent reflexió: o bé els alumnes que facin religió seran discriminats en no permetre el seu accés a aquests continguts fonamentals pel desenvolupament humà (seria una discriminació per motius religiosos, clarament inconstitucional), o bé, aquests mateixos valors són assolibles des de l'assignatura de religió, cosa que posaria de manifest l'absència d'alternativitat pel que fa als continguts en valors de totes dues assignatures; si aquest és el cas, també hauríem de parlar d'inconstitucionalitat, ja que, sota noms diferents estarien impartint els mateixos i únics continguts, discriminant qualsevol dels altres que podrien ser donats. Deixeu-me, doncs, reivindicar el meu dret a ser tractat amb dignitat i no se'm insulti tractant-me d'idiota. Si la intenció és seguir cedint davant determinats poders fàctics que des de sempre, i més o menys des de l'ombra, regeixen determinades estructures socials i estatals, que ho diguin amb claredat i no se n 'amaguin. O és que els hi fa vergonya perquè, en el fons, saben que allò que fan no està bé, valorat des de la seva pròpia escala de valors? Ai, ai, ai..... pecadors!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

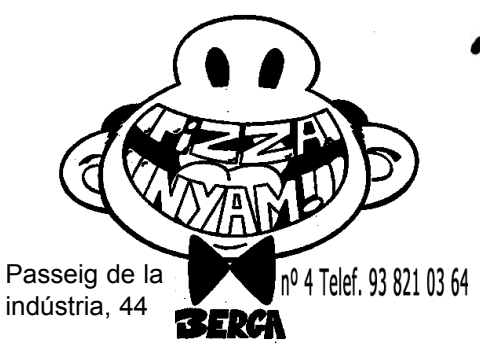

Salvador, el film sobre Puig Antich. La gran estafa

Barcelona, gener 2006

Un ex-mil

Falten pocs dies per l'estrena als cinemes del nostre país i de tot l'Estat de la pel·lícula Salvador, el ex-membre del MIL o ex-1.000, executat a garrot vil el 2 de març del 2004 a la presó model de Barcelona.

I ara que tant es parla de la recuperació de la memòria històrica, ens trobem davant d'una clara manipulació d'aquesta memòria que diuen voler recuperar amb el muntatge i exhibició d'aquest film, curiosament preparat en aquest darrers anys.

De fet fa poc ens van servir un entremès a TV3 en el primer programa que va fer sobre la transició, dedicat a Salvador Puig Antich i el MIL i ara ens arriba el plat fort.

El llibre de *Compte enrera* de Francesc Escribano

No podíem, tanmateix, esperar un altre resultat tenint en compte que la pel·lícula es basa en el llibre de l'actual director de TV3, Francesc Escribano. Comte enrere, molt ben escrit per cert, mostra el perfecte art de la manipulació i la mentida. Un melodrama consumista i morbós on no s'explica la veritable lluita de Puig Antich, el perquè va lluitar i va morir, les seves idees, el seu procés de radicalització política i el seu compromís de lluita amb el moviment anticapitalista més radical del moviment obrer d'aleshores. La relació estreta amb aquest moviment i l'enfrontament al dirigisme i reformisme de les Comissions Obreres (CCOO) controlades pel PSUC. Es silencia el context socio-polític que origina l'aparició del MIL i igualment les seves aportacions de trencament revolucionari i, està clar, la complicitat de les forces "democràtiques" catalanes agrupades al voltant de l'Assemblea de Catalunya on tenia una gran capacitat de mobilització el PSUC que es negà sistemàticament fins la mateixa fatídica nit a fer res per mobilitzar al poble per salvar en Salvador. Estaven a punt de pactar amb els franquistes. Calia per tant combatre aquest nuclis obrers i populars, anticapitalistes que encaminaven la seva lluita vers una transformació social.

Bé, de fet, no ens hem d'estranyar del resultat d'aquesta pel·lícula, tot està ben lligat i relligat per silenciar i desfigurar uns fets que no interessen, que tenen relació amb el falsejament de la transició i amb les conseqüències tràgiques que ha tingut i té en l'actitud de la classe treballadora i popular. No ens hem d'estranyar de com es tapen les vergonyes i intenten dissimular la mala consciència.

Mediapro es la segona multinacional d'audiovisuals més important d'Europa: una fàbrica que produeix la major part de productes televisius, anuncis, pel·lícules, etcètera; amb un gran control sobre els diversos mitjans de comunicació, que realitza una revisió i adaptació, a la conveniència del poder, de la història més recent, silenciant les lluites d'ahir i d'avui. Mediapro està ben relacionada amb les institucions "democràtiques", la Generalitat, amb TV3 i Manuel Huerga, especialista últimament en tele-novel·les, és el perfecte servidor útil d'aquest projecte revisionista i fabricador de la història. És increïble que aquest home afirmi que un dels objectius d'aquest film sigui la denúncia de la pena de mort, quan d'ençà de 1978 està abolida a l'Estat espanyol i quan ja s'han fet excel·lents films, anys enrera, com el de Berlanga i altres, en aquest sentit.

Aquesta no és la història de Salvador Puig Antich

Ens presenten un melodrama consumista i morbosa, cal portar molts mocadors per eixugar les copioses llàgrimes. És un film lacrimogen. Un melodrama ridícul de ficció, típic de Colin Tellado, tirant a novel·la familiar. Film d'acció morbosa que ens oculta la veritable història d'en Salvador i de tants d'altres i sobretot el com, el perquè i contra qui lluitaven. S'oculten les circumstàncies, acció política i finalitats de les expropiacions, la consciència política i revolucionària a través d'una llarga trajectòria de lluita. Com i per què neix el MIL? La seva relació amb les lluites més radicals del moviment obrer. No hi surt cap referència a aquestes lluites, ni tan sols al final, després de l'execució d'en Salvador, quan paren les fàbriques més importants de Barcelona i zona metropolitana i es produeixen manifestacions de milers de treballadors a les rambles centenars de detencions.

Al Salvador ens el plantegen com una mena de playboy i els seus companys com una banda de quinquis amb inquietuds polítiques.

La increïble actuació del carceller major Jesús Irurre

Hi ha un fet increïble i indignant per tots els que hem conegut i patit la repressió a la presó model del "funcionari de presons" Jesús Irurre: a l'escena que executen a Salvador, salta aïrat l'esmentat carceller i crida per dues vegades: "¡Hijo de la gran puta! ¡Franco asesino! ¡Cabrón!. I no li passa res, senyors, encara continua fent de carceller de presoners! Tenim el testimoni de la seva actuació repressiva a la presó model des de 1973 al 1978, de diversos presos polítics que patiren vexacions, humiliacions i les razzies, porra en mà, que solia organitzar contra els polítics a les nits. Però l'Escribano ens el presenta en el seu llibre com un "gran demòcrata convertit" i en Manuel Huerga manté, malgrat les queixes rebudes, aquesta "reconfortant" escena, car li ve com oli amb un llum a la teoria o "moraleja" que se'n desprèn, que destil·la la seva pel·lícula: el règim franquista s'ensorra, queia a trossos per sí mateix, i fins i tot el carceller major era pro-mil i contra el règim. Tesi brillant i comprovable pel pes de la història. Mentida amb intencionalitat política, amb el que s'insinua que llavors el que tocava, a principis dels 70, era fer política i no el que férem nosaltres, que quedem com uns eixelebrats uns fora de lloc. I en Salvador un pobre, un bon noi, la víctima mistificada però que estava equivocat. No era aquest el camí. I evidentment el missatge és clar: Així poden acabar els que s'enfronten amb el sistema d'explotació i dominació capitalista. Cal no ser tant radical. Hi ha altres maneres polítiques d'actuació, és clar, les que tenim i no canvien ni han canviat. Un missatge clar a la joventut.

Una pel·lícula alhora en que anècdotes intranscendents se'ls dona total rellevància i importància, amagant la veritable història de subversió anticapitalista, de pràctica autònoma i transformadora de la vida quotidiana. Una pel·lícula manipuladora i fabricadora de la història real, indignant i esfereïdora per a tots aquells i aquelles que hem lluitat i viscut aquella època.

PER UN BOICOT ACTIU I UNA DENÚNCIA CONTUNDENT DE L'APROPIACIÓ I FALSIFICACIÓ HSTÒRIQUES DE LA PEL·LÍCULA!

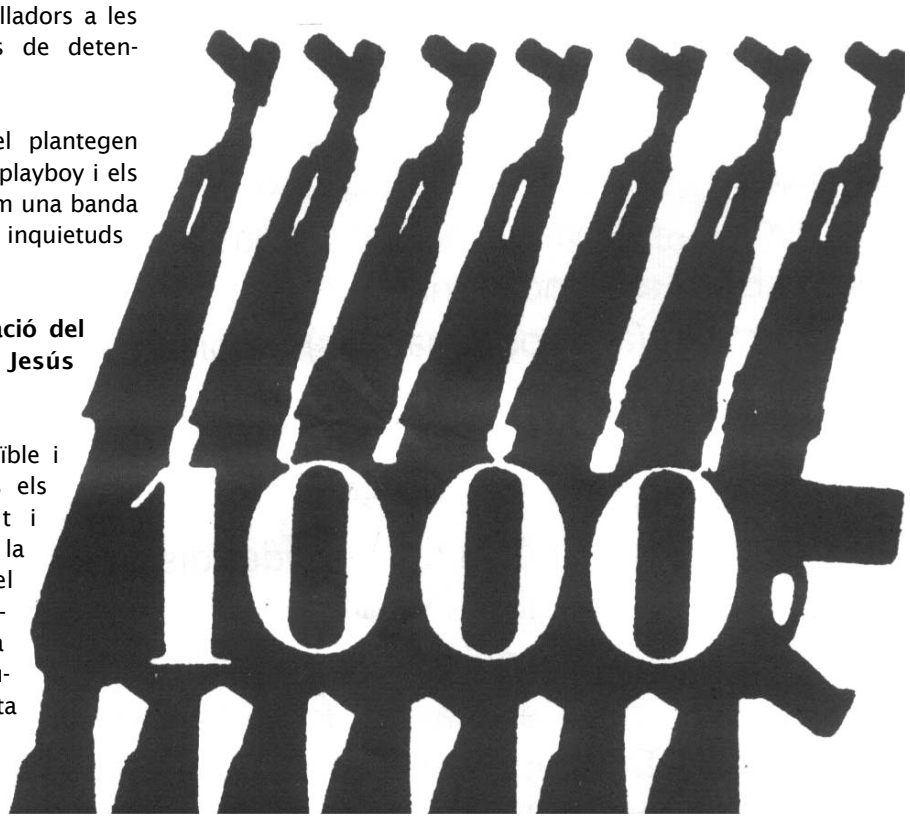

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

Llibres Música Roba
Taller de serigrafia
Centre de Documentació
Espai de recerca
Zona media
C/ Riego 35
t. 93 298 99 47
08014 BCN
Laciutatinvisible

973 37 01 89
Plaça Major
num.6
25716 Gósol
Lleida
Bar la Plaça

NAUCLH
SIRAID
ARTNBZ
QUATRE
UKPOES
IALNRT
OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

Els nous esclaus: Becarixs i estudiants en pràctiques

L'esclavatge encara existeix. Si bé el treball assalariat és una forma d'esclavitud i de prostitució, aquesta encara és més evident en aquell treball que no es cobra res: com és el cas de les pràctiques d'estudiants i aturats/des. Recentment el precariat francès s'ha organitzat per primera vegada per lluitar contra aquest esclavatge.

Barcelona, gener 2006

Hiram Gascoigne

Actualment elxs treballadorxs són considerats com a mitjans de producció i no tan com a força de treball, en especial en el sector serveis, i en la producció de coneixements i innovació. En aquest sentit es considera, a nivell teòric, que el seu valor econòmic augmenta com major és la seva formació i experiència. Donat el cas que la teoria econòmica hegemònica és aquella que diu que el valor econòmic augmenta proporcionalment a l'escassetat, allò a la pràctica ha servit a l'empresariat per a justificar la incorporació de treballadorxs en formació (pot traduir-se per "sense experiència"), com si els hi fessin un favor, i al proletariat a considerar com a necessitat i com a bé limitat aquesta formació. Això implica que, des de l'empresariat, no es vulgui pagar a treballadors inexperts i als qui s'ensenya i, des del proletariat, a acceptar al preu que sigui (sense remuneració) allò que és escàs i necessari. És a dir, es constitueix l'esclavatge, que en acceptar-ho governs i sindicats s'institucionalitza. Aquest sector esclavitzat està constituït pels sectors de la població més desprotegits en el mercat de treball, més precaris -el precariat, de fet- com són elxs estudiants i elxs aturatxs, caracteritzats pel seu atomisme, manca de coordinació, maca de drets laborals i per trobar-se al marge de la lògica sindical.

La mobilització dels nous esclaus a França

Amb l'objectiu d'acabar amb la situació d'explotació laboral en la que es troben la major part dels estudiants francesos que estan en pràctiques (les famoses estades en empreses) es va crear la plataforma Génération Précaire (www.generation-precaire.org), que a través d'internet i en només tres mesos ha aconseguit mobilitzar a pràcticament totxs els/les estudiants en pràctiques (uns 800.000). Génération Précaire va convocar una manifestació (1 de novembre passat) i una jornada de vaga (24 de novembre), fruit de les quals van aconseguir reunir-se amb els ministeris d'Educació i de Treball (20 i 22 de desembre respectivament), un gest atorgat per la classe política governant per quedar bé davant dels mitjans de comunicació però buit de continguts. El col·lectiu d'estudiants no gens satisfet amb les falses promeses i la maca de compromís de la classe governant (il·lusament esperant-la), i després del parèntesi de consumisme de Nadal, va tornar a convocar una concentració al centre de París el 10 de gener.

Génération Précaire té 4 grans demandes: l'aprovació d'un estatut legal, l'establiment d'una remuneració mínima, un seguiment pedagògic de les estades en empreses i la limitació de la duració de les pràctiques. La plataforma denuncia que moltes empreses utilitzen les estades per cobrir llocs de treball fixos, especialment en el sector de la comunicació i la publicitat, la indústria cultural, el cinema i les professions liberals. De manera que s'ha acabat pervertint el sentit original de les estades (si s'assumeix que eren ben intencionades en un principi, cosa de la qual dubto), convertint-les en una via de infra-contractació i esclavatge de joves estudiants. Com es manifesta des de Génération Précaire: "Un becari pagat a 365 euros al mes no només és més barat que un temporal, sinó també que un esclau (al qual s'ha d'alimentar, allotjar i vestir); però encara és més barat aquell que no se li paga res.

Les seves reivindicacions són molt reformistes, lluny de qüestionar el propi concepte de "pràctiques" i de treball assalariat, ni les relacions socials del capitalisme. Simplement com es deia durant la manifestació: "Si a la formació, no a l'explotació". En tot cas s'ha aconseguit que els propis estudiants es reconeguin com a esclavitzats, un primer pas molt necessari; reconeixement que encara no s'ha realitzat des del sindicalisme.

A nivell espanyol

De moment no existeix un col·lectiu que agrupi el conjunt de becaris i estudiants en pràctiques, tot i que des de l'any 2000 existeix la Federació de Joves Investigadors/Precaris, que agrupa les diferents associacions d'investigadors universitaris becats (dels menys precaris entre el precariat).

Experiències de nous esclaus a l'Alt Llobregat i Cardener

Es presenta el cas de quatre persones que han fet, estant fent o faran pràctiques, amb el fet comú de ser estudiants o treballadorxs a l'atur i no cobrar absolutament res per la feina que fan.

Xavier (Navarcles, 22 anys): durant l'últim curs de la carrera ha hagut d'impartir 4 hores setmanals (en total 140 hores) de classe de ciències socials a 3r d'ESO, a l'institut de Sant Quirze del Vallès, en substitució del professor titular (en teoria era per ajudar-lo només). A més ha hagut d'elaborar els materials didàctics (que teòricament ja hauria d'haver tingut i que ara l'institut té) i realitzar part de l'avaluació dels alumnes. No ha cobrat res per aquesta feina, ni ha rebut cap compensació econòmica pel viatge de Navarcles a St. Quirze (45 minuts només per anar, sempre hi quan no hi hagués retencions).

M. Dolors (St. Fruitós, 49 anys): fa més d'una any es va quedar a l'atur i va decidir fer un curs de treballadora familiar. Ara fa les pràctiques (8 hores diàries; 150 en total) en una residència de Manresa. Tampoc cobra res ni li paguem el transport.

Oriol (Navarcles, 22 anys): estudiant de periodisme, aquest estiu farà les pràctiques al diari El Punt, on treballarà durant tres mesos entre 4 i 6 hores diàries. Evidentment no cobrarà res, ni li pagaran els viatges a Barcelona. Tenia altres opcions per a fer les pràctiques, entre les quals a TVC on, comenta, que volen estudiants per a tot l'any i no només uns mesos determinats, ja que d'aquesta manera s'estalvien contractar a personal.

Anna (Gironella, 23 anys): mentre estudiava enginyeria química va fer les pràctiques a l'empresa TYPTSA (DRESCA) de Navarcles. Treballava 8 hores al dia durant tot el curs universitari (al voltant d'unes 1200 hores!). No va cobrar absolutament res ni va rebre res pel transport. Tenint esclaus no és d'estranyar que aquesta empresa es dediqui a acomiadar elxs treballadorxs fixes.

Humor

Entrevista al sant alliberat

Ens trobem amb Sant Antoni de Pàdua, segrestat el 9 de desembre per les Pubilles de Belzebú i a qui volem agrair la seva presència davant els micròfons del Pèsol Negre.

Com es troba ara que per fi l'han alliberat?
Bé, bé ...
Vaja, no sembla massa content pel seu alliberament
Doncs la veritat és que no massa, van arribar a l'acord de lliurar-me al senyor Xoy però jo m'hi vaig negar rotundament, però em va sortir el tiro per la culata perquè de Correus em van portar als Mossos i allà em volien fer cantar sap?, a més amb l'excusa de mirar si estava bé, em van fer exploracions m'entén? I em sembla que els hi va agradar. Però el que realment em dol és que no ens portessin al Tibidabo era la il·lusió de la meva vida i el nen s'ho hagués passat molt bé, però les pubilles no ens hi van portar.

Però no està content de tornar a casa?
A casa? Allà a la capella aquella li diu casa, allò es una gàbia, no ve mai ningú a veurem, tancat tot el dia ningú m'ha tret a passejar excepte les pubilles, jo tinc les meves necessitats fisiològiques, estic a l'obaga on no toca mai el Sol, no com els enxufats del Jaume, el Jacint i la Loli, però jo com no llepo al cul a ja se sap qui, aquí em tenen que fot un fred que pela i se'm va caient el moc del nas tot l'hivern.

Així que pensa fer?
Si us plau, no em feu tornar a aquell antre, jo necessito respirar aire pur, conèixer món, quan era jove treballava d'estàtua a les Rambles i guanyava prou diners, aquí em paguen una misèria i em fan treballar tot el puto dia, jo em volia afiliar a la CNT, secció idols de masses com el Ronaldinho i l'Eto'o, però em van amenaçar de divulgar coses compromeses de la meva vida privada.

Coses compromeses?
No, no no vull parlar que després tot se sap.

Va home, que després es sentirà millor

Mmmm, d'això Doncs res jo m'anava veient amb un noi de Berga, que treballa amb algo relacionat amb lo meu, i em ve a veure de vegades i em cuida, és molt bon noi, de Berga, té una botiga, ens agradàvem, però hi ha un problema, ...que... bueno...

Expliqui, expliqui

El problema que aquest noi té una mare molt possessiva i es veu que no el deixava tenir relacions, era una relació mare-fill molt tenebrosa, sap que vull dir. Ell ja em començava a tocar, però a mi em feia por d'enamorar-me perquè ell treballa amb molts altres sants i amb nens jesus i jo sé que li agraden, em deia a mi només m'agrades tu, però es mirava al nen amb un ulls, uns ulls... tenebrosos. Miri, he estat uns dies fora segrestat, i ja m'ha substituït per una foto més rància que la seva mare, segur que si estic fora una setmana més n'hi posa un altre, això es lo que m'estima, (somiqueja).

Si us plau ajudin-me, quan estava amb les pubilles he vist la llum! Vull anar-me'n amb elles al Tibidabo, Pubilleeeeeees! Jo vull venir a Trinidad i Tobago amb vosaltres!!!! Jo vull el meu túnel del Cadí!!!!!!

Agenda llibertària

Cotxeres de Sants

Cicle de vídeo fòrum: "Experiències educatives alternatives"

La Xell, xarxa d'educació lliure, organitza un cicle de vídeo fòrum sobre experiències educatives alterantives d'arreu del món. Es tracta d'un cicle de 6 sessions, una sessió mensual, en que es presentaran experiències d'educació alternatives d'arreu del món:

27 de Gener: Summerhill avui
17 de Febrer: Escoles Sudbury
17 de Març: Escoles Krishnamurti
21 d'Abril: Escola Pestalozzi i experiències al 3r món
19 de Maig: La desescolarització
16 de Juny: Xarxes, observatoris i instituts d'educació

Cada sessió comptarà amb la participació d'una persona que ha estat convivint, treballant o estudiant a l'experiència en qüestió

Totes les sessions tindran lloc al centre cívic Cotxeres de Sants a les 19 hores.

Podeu descarregar-vos tota la informació del cicle a: www.educaciolliure.org

Berga

Onzè aniversari de l'Ateneu llibertari del Berguedà

10, 11i 12 de Març (veure programa)

Feliç NO aniversari de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat

17 i 18 de març: Pitanda de murals a al'Ateneu, dinar i concert de cantautors

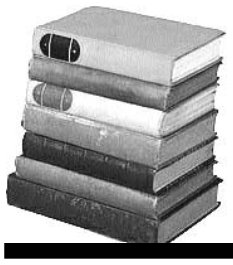

ressenyes

Gotes de silencio

La patumaire edicions. Berga, 2006.

Josep Maria Isanta Casellas i Antonio Abad Siro.

Berga

Gerard i Antonio

Text llegit a la presentació del llibre per part dels amics del Pep

Aprèn a estimar, ara haurem de tornar a començar!

Ja no tenim por, sabent que et venim a trobar!

Com més diem més ens deixem per dir!

Així és com acabo la meva carta, ara la comencem entre tots si és que alguna està acabada.

Els nostres records, individuals, iguals! Tots plens d'amor i felicitat, la llum que ens has donat. El pilar major que eres de la nostra amistat, amb la teva mort, es transformarà en el sentiment d'agonia més fort, oprimint el nostre centre.

Agafant-nos a l'esperança de la trobada, allà, enlloc del lloc serà el nostre lloc.

Però tots sabem que ens diria el Pep: "Jo he marxat, però vosaltres us heu quedat aquí; gaudiu de la vida, sentiu-la dintre. Experimenteu les millors sensacions que pogueu trobar, lluiteu per la gent que us envolta, compartiu el dolor de la meva pèrdua perquè entre vosaltres podreu minvar l'amargor del sentiment".

El nostre més sincer agraïment a totes les persones que esteu aquí amb nosaltres i als que avui no heu pogueu assistir, per el comportament exemplar i per el suport que heu mostrat durant tot aquest temps. I sobretot agraïr al Toni que des del seu silenci, ha hagut de viure i conviure amb tots aquests grans records per obsquiar-nos amb aquest gran regal. Diu: "L'he fet per tots vosaltres, els que compartiu el mateix dolor que jo".

Com més diem, més ens deixem per dir, no hi cap en pàgines i pàgines la teva valia, la teva generositat, la teva filosofia de compartir i de gaudir de tot amb els teus, que estem aquí.
Mirarem enrere i riurem... pensant en tu, llavors ens diràs que cal mirar endavant.

Per la teva família un últim vers,
Per ells una bona abraçada
Que no oblidin mai per res
Que després de cada nit,
Ve una nova albada.

Ressenya del llibre

Las gotas, como representación de cada uno de nosotros, nuestra fragilidad, belleza, necesidad de existencia como elemento común, como elemento individual.

Hemos perdido la individualidad corpórea de una de ellas, su interacción con nosotros. Pero ganamos con el tiempo pasado, todos los recuerdos que compartimos con tigo.
Un recuerdo a Pep en estas primeras líneas, y en las siguientes, una descripción de conceptos sobre el libro que llevamos a cabo y acabó con el peor final nunca propuesto.

Lo primero que nos puede sorprender en este libro, es el hecho de utilizar dos lenguas. Acción que representa la realidad que nos rodea, el uso de todos los recursos lingüísticos a nuestro abasto. La utilización del lenguaje y la escritura con su finalidad esencial, la comunicación. La destrucción de las barreras ideológicas muchas veces impuestas por errores de la mente. La comprensión y la aceptación del individuo por encima de la identidad nacional o territorial.

Al adentrarnos en el libro observamos que esta formado por nueve capítulos, dos zonas de recuerdos y una reflexión final. Esta estructura se puede dividir en dos bloques, el Antes y el Después.

El Antes
Antes de la finalidad a la que estamos todos abocados, la presencia de la muerte. "Però aquest cop va arribar massa d'hora".
Los ocho primeros capítulos representan la expresión emocional de dos entes en la juventud. Cada capítulo un nuevo concepto, y en el paso del tiempo, su acumulación. Hecho que se be descrito en el libro con el paso de las hojas. Abanico que se va abriendo al observar la complejidad de la vida y sus posibilidades. El camino que elegimos fue el de las vidas emocionales. Por eso la impresión en papel de nuestros mejores tesoros; para que su oro sea utilizado en el mejor momento, para que su recuerdo nos lleve a la

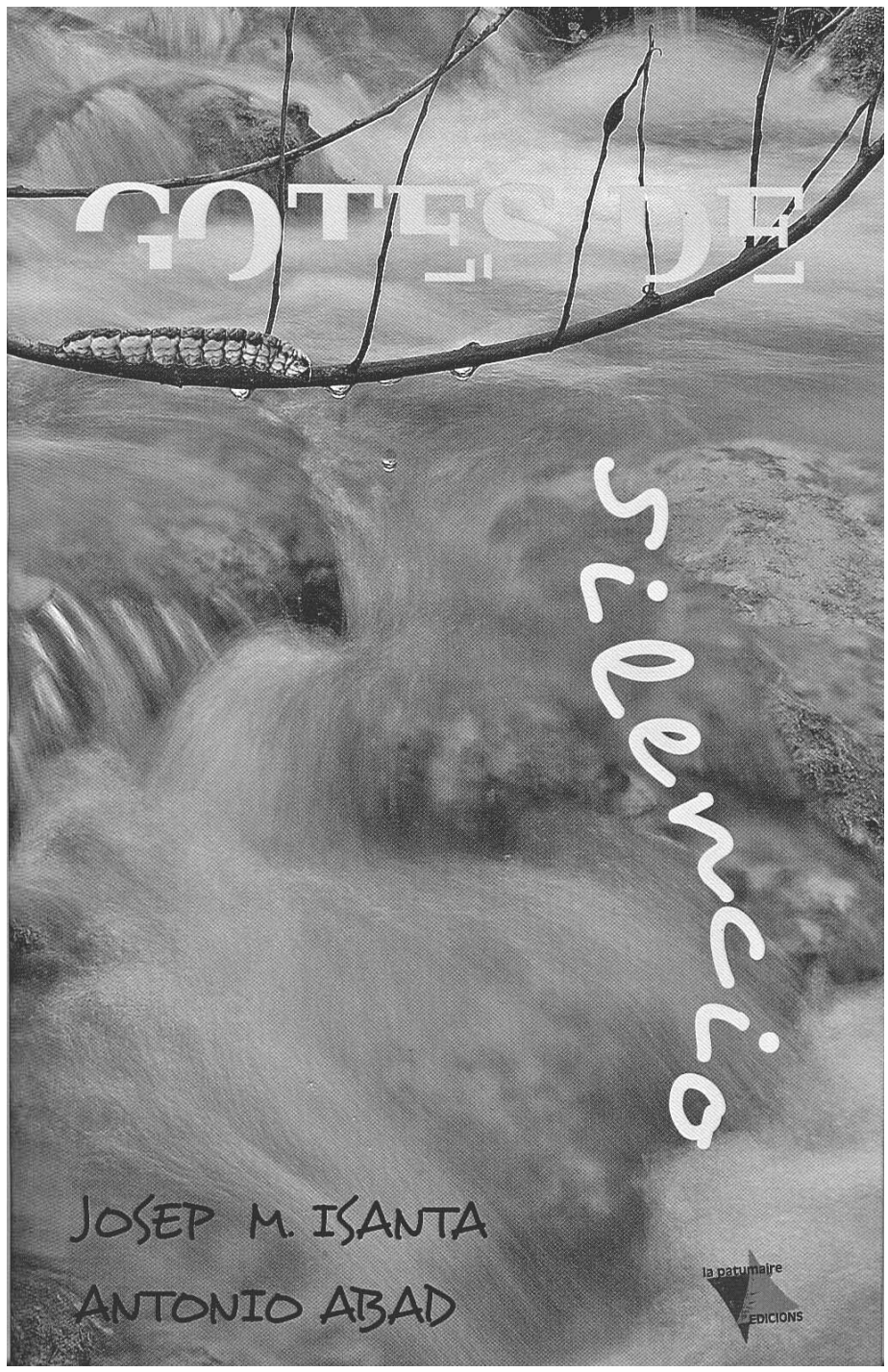

compresión de los actos pasados. Comprensión que no nos servirá para nada o para nacer en mejor al siguiente día.

El Después
La trasformación de la forma original del libro. De un cono que se abre, a otro que se cierra. Como se cerro la vida del autor que nos falta y como prosiguió la vida del que se quedo para acabar la historia que queríamos contar. Un triste despertar, no al amanecer, sino en medio de la noche cuando surgió la luna roja del odio, de la venganza, de la impotencia, de la locura, ...

Pero en el movimiento del reloj, surgen las "Cartes des de aquí". Recuerdo de algunas de las muchas personas que esperaban su presencia, y en su ausencia su recuerdo. En la expresión de las cartas, la bondad descrita del amigo que hemos perdido.

En el cierre del libro, la proximidad: "Més aprop". Los textos, que a mi entender, tienen mas valor. La expresión de las personas mas cercanas a él. A ellos las gracias por compartir con nosotros el dolor, las gracias por su confianza.

Como última reflexión del libro, la expresión del autoconocimiento que concebimos al escribir y analizar lo que expresábamos, y su porqué. Nuestra comprensión, el instrumento que utilizamos para conocer al individuo. Nuestra aportación, una pequeña huella que dejamos para la curiosidad de cualquier mente.

" Que tingueu somnis de vells colors "

ressenyes

Estado de excepción

Pretextos, Madrid, 2004

En Giorgio Agamben

Berga

Allende

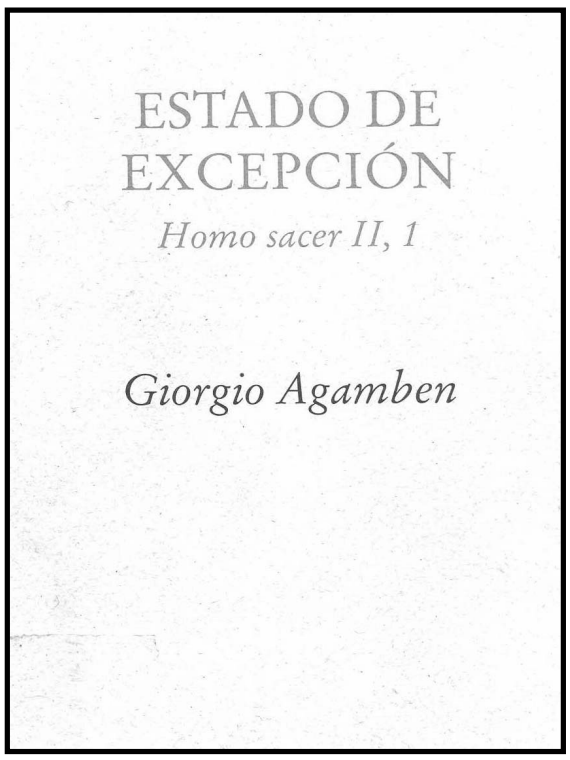

El pensador italià Giorgio Agamben és potser un exemple de com és recomanable raonar després d'un esdeveniment d'especial transcendència. Després del 11-S i la conseqüent política lliberticida dels Estats Units, quan tota la classe intel·lectual es llençà a la recerca de l'explicació més acurada o la idea més insòlita, somiant poder encarnar la figura del gran descobridor de la història de les idees del segle XXI, Agamben treballava pacientment, sense presses, allunyat de la pressió d'haver descriure EL article sobre la política nord-americana, allunyat de la frenètica carrera intel·lectualoïde per destacar en la grisor que domina el panorama intel·lectual actual.

El resultat, fruit d'una bona estratègia intel·lectual i d'un treball seriós i profund, fou excel·lent. No es tracta doncs d'un llibre postmodern tan actual com efímer, sinó de l'estudi d'una realitat política present, en l'estat de dret en les anomenades democràcies occidentals.

El llibre parteix d'una pregunta: com pot un sistema jurídic democràtic anul·lar-se, jurídicament, a si mateix? I ara que a tota la caverna li dona per rugir amb la seva veu lúgubre, aclamant l'article vuit de la constitució, ara que França emprèn les mesures d'excepció per aturar les conseqüències d'un capitalisme tou que tampoc a funcionat, ara que els militar uruguaians s'exalten i recorden desavinences del passat... Tot plegat mostra com un bon anàlisi ha de superar el caràcter merament efímer, per ser retrobat anys més tard i en un altres continents i altres entorns polítics.

En efecte les democràcies tenen una clàusula que les fa "místiques", per dir-ho amb ironia, que escapen a la raó. ¿Quin és aquell espai del dret que es nega a sí mateix, pretenent seguir sent dret?

L'estat d'excepció seria exactament això: l'element desagradable per als "demòcrates de tota la vida", l'argument irrefutable que ens permet d'afirmar que hi ha alguna cosa de fal·laç en les nostres democràcies. Per això odien (els demòcrates de tota la vida) que els hi recordem que tan en Hitler com en Mussolini van arribar al poder per la tan democràtica i constitucional via de la figura de l'excepció, en un recorregut que recorda la política de l'administració Bush o la que va planejar el govern D'Aznar al 11-M. De vegades, l'argumentació freda i analítica en contra de l'estat de dret pot ser molt més incisiu que una veu plena de ràbia, que, potser sense saber-ho, s'ofega en l'emoció.

El llibre és en definitiva, un veritable plaer per a l'esperit crític i l'amant de la teoria política intel·ligent, apartada de les depauperades modes intel·lectualistes del nostre temps.

Tractat d'ateologia

Barcelona: Edicions de 1984, 2005

Michel Onfray

Navarcles

Hiram Gascoigne

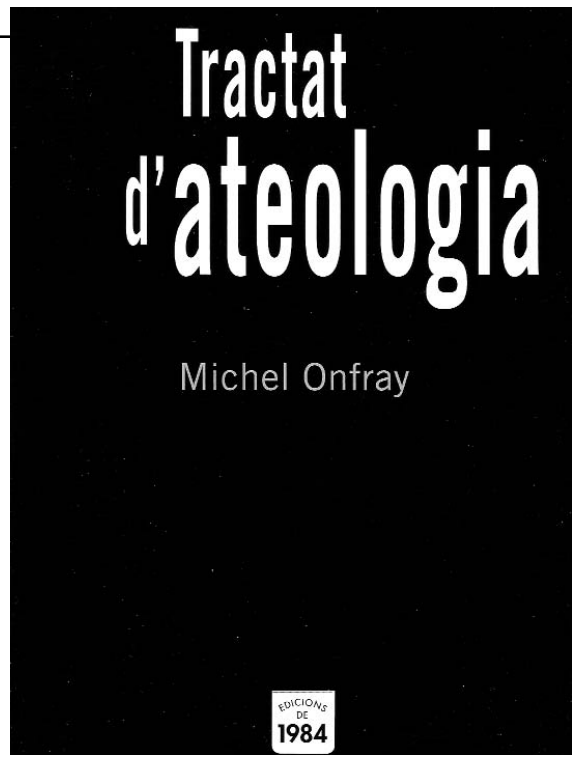

Segons Michel Onfray el moment històric actual es caracteritza pel retorn de l'ateisme, en contra d'algunes opinions que consideren que Déu ha mort o que vivim en una època atea, que només ho és als ulls dels creients. Considera que es dóna un doble moviment: davant d'una aparent desaparició del fet religiós hi ha un reforçament, no gens amagat, de les pràctiques religioses i del teisme en general. Com ell mateix diu: "l'abandonament de la pràctica no és cap indici de la pèrdua de la creença" (p.54), sobretot fent referència al típic exemple de que cada cop hi ha menys gent a missa. D'aquesta situació ve la urgència d'un ateisme argumentat, elaborat, sòlid i militant, el resultat del qual és aquest llibre. Aquest és el primer llibre que tracta aquesta qüestió com el contrari de la teologia: d'aquí prové el seu títol; és a dir, no és només un tractat sobre ateisme, sinó que també n'és un contra la construcció del teisme, a través de la pràctica post-estructuralista de la deconstrucció.

Onfray, a través de l'ateologia (a la qual dedica el primer capítol del llibre), duu a terme tres tasques (cada un dels tres següents capítols): en primer lloc, deconstruir els tres monoteismes (judaisme, cristianisme i islamisme) i demostrar que les bases de cada un d'ells és la mateixa per als tres; segon, analitzar com es construeix la mitologia del teisme, per mitjà de la deconstrucció del cristinanisme, fet que suposa desmuntar la elaboració de la seva ficció i analitzar l'esdevenir d'aquesta neurosi al llarg del temps i en l'espai; i, en darrer lloc, deconstruir les teocràcies, és a dir destruir la reivindicació pràctica i política del poder pretesament sorgit de Déu.

Es parteix del fet que la religió esdevé la pràctica d'alineació per excel·lència, ja que la religió suposa un trencament dels éssers humans amb si mateixos i la creació d'un món imaginari al qual es dota fictíciament de veritat. En aquest sentit s'entén que els humans creen a Déu a la seva imatge inversa, dotat d'un poder exactament amb les qualitats oposades. Segons Onfray això no seria tan greu si no s'hagués de pagar un preu tan alt: "l'oblit de la realitat, és a dir, la negligència culpable de l'únic món que existeix" (p.19).

Però la religió va més enllà quan aquesta es converteix en teocràcia, és a dir en la justificació de l'existència de les jerarquies, de les desigualtats socials, de l'abús de poder, del racisme,... fent "impossible la democràcia. Més ben dit, un bri de teocràcia impedeix l'existència mateixa de la democràcia" (p.163). De fet el concepte de democràcia utilitzat aquí equival amb el d'acràcia proposat des de l'anarquisme.

Per tant el teisme, a nivell individual, suposa l'allunyament de la realitat i la neurosi i, a nivell social, la submissió i l'autoritarisme sobre la major part de la població i, també, del territori on aquesta viu.

Per posar un exemple de la necessitat d'un ateisme militant pot llegir-se en el darrer número (94) de la revista Descobrir Catalunya el dossier "Religions a Catalunya. El nou paisatge espiritual" (pp.34-73), en el qual es posa de manifest la progressiva revifalla del catolicisme i l'arrelament d'altres religions, sigui a través de la immigració (islamisme, evangelisme, hinduisme...) com per la conversió de població catalana (al budisme, sintoisme,...; però també, encara que no s'ha faci referència, als manuals d'autoajuda, la neurosi individual).

Rosa Riu, feminista del Bages

"...(...)... les monges t'ensenyaven a fer ganxet, a resar, llegir, escriure... A les dones les volien per criades o putes o bé esposes"

El passat 17 de desembre es va inaugurar el Centre Social Okupat La Tremenda, espai expropiat pel col·lectiu de dones Columna Clitoriana. Un dels actes de la jornada va consistir en un intercanvi d'experiències sobre les lluites antipatriarcals entre diverses generacions. Entre les convidades que van assistir a l'acte hi havia la Rosa Riu, membre fundadora de l'Associació de Dones del Bages. La Rosa va néixer el 1926 al barri de Valldaura on ha viscut tota la seva vida. Ha participat de varis projectes de lluita social, des de l'Associació de Veïns del Barri de Valldaura, passant per l'Associació de Dones del Bages, tirant endavant una llibreria o participant en la lluita per l'eutanàsia.

Quin tipus d'educació vas rebre durant la teva infància?
De petita vaig anar amb les monges, amb les Dominiques ja que queien a prop de casa, totes les nenes del barri hi anaven. Vaig ser educada per les monges. En tinc molt bon record, perquè és clar quan érem petites ens deixaven cantar... Vaig anar-hi fins als 9 anys, fins que va venir la guerra. Durant aquest temps amb les monges t'ensenyaven allò que s'ensenyava a les nenes: a fer ganxet, a resar, llegir, escriure...les quatre regles... llavors va venir la guerra i ho va interrompre tot. Durant la guerra anava amb professores particulars i després vaig anar a l'institut, que era el primer cop. Però és clar quan van entrar els nacionals em van tornar a les monges altre cop fins als 14 o 15 anys. Llavors vaig anar a aprendre a cosir, perquè les noies havíem de saber a cosir... llavors també hi havia moltes noies que treballaven a la fàbrica perquè aquí estava envoltat de fàbriques, era un barri obrer. Després els meus tiets van posar una botiga i vaig anar a treballar a la botiga durant uns anys, que hi vaig disfrutar molt i llavors em vaig casar. Va ser casar-me i deixar la botiga. Vaig tenir 3 criatures i ho vaig passar molt bé, molt feliç. Una vegada la canalla van ser una mica gambats, vaig posar la llibreria, que la vaig tenir onze anys.

... així doncs, l'Associació de Veïns va ser el primer moviment on vas estar...
Sí... a veure, també em podia apuntar a la Falange! Però no m'hi vaig apuntar. També totes les meves amigues eren d'Acció Catòlica i jo no... de moviments d'església per dir-ho d'alguna manera... Clar... de la manera que estàvem educades la majoria, moltes estaven en aquestes associacions, quedava molt bé ... però bé, jo no hi estava. Amb l'Associació de Veïns, vam començar a venir aquí a la llibreria pel vespre, érem molta colla i així va tirar endavant.

I exactament que fèieu amb l'Associació de Veïns?
Bueno, és clar... reivindicar llums, reivindicar papereres, reivindicar... coses que faltaven al barri. En aquells moments el promotor era el Robert Ricard... que valia molt aquell home! Va ser el primer president de l'Associació de Veïns de Valldaura i junt amb la Carme Martínez i altre gent, van treballar molt, molt pel barri. Llavors, aquest barri estava mancat de tot i gràcies a això s'ha anat equipant.

... després vas estar a l'Associació de Dones del Bages... quin any va ser?
Això va ser al 1976 que ja havia mort el Franco, perquè sinó... Abans d'això però ja s'havien fet algunes conferències: dona i treball, dona i educació,... però va ser a partir del 76 que es van fer les Jornades a Barcelona, les primeres Jornades Feministes que es van fer al Paraninf de La universitat. D'aquí Manresa hi vam anar una colla. Ens ho vam tornar perquè eren quatre dies. Jo vaig anar-hi un dissabte des de les 9 del matí fins a les 8 del vespre. Vaig disfrutar molt, va estar molt bé! Jo a part tenia la llibreria i feia de pont entre Manresa i Barcelona amb la llibreria de Dones de Barcelona. Hi havia una llibreria de Dones a Barcelona que precisament al cap de 7 o 8 anys, la van incendiar, un dia a la nit la van cremar. En aquesta llibreria era gent voluntària qui hi anava i és clar, un dia trobaves a un, l'altre dia l'altre... i allà tenien llibres, propaganda,... i el que hi havia allà jo ho portava aquí. Recordo, quan hi havia el Tarradelles encara, que es van fer uns pòsters fent propaganda d'anticonceptius, del condó... de tot. Eren uns pòsters molt macos. Els van fer per repartir per Catalunya, als instituts, per la canalla per prevenir els embarassos. Jo vaig dir que me'n donessin 25 per Manresa i quan vaig arribar allà... què? No, no... no hi són (em van dir). Va ser el canvi de president del Tarradelles al Jordi Pujol, i es veu que el Pujol quan els va veure, els va fer cremar. I no va haver-hi cartells! Me'n van poder donar uns quants d'amagat. I encara en tinc alguns que els guardo, perquè estaven molt bé. Valien molt cèntims!

Quins temes tocàveu a l'associació?
Tractàvem els temes de l'avortament i el divorci. Fèiem xerrades amb gent que parlava d'aquests temes. Ajudàvem a noies que havien d'avortar i els hi donàvem adreces,...Perquè per anar a avortar s'havia d'anar a Londres i a Holanda.

Ara en perspectiva, quins canvis veus en la situació de la dona?
Clar del que jo he viscut des de petita fins ara ha canviat molt, no té res a veure. Has de pensar que abans deien: "una nena estudiar no, si és un nen encara, però la nena no val la pena, una nena el que ha de fer és cosí i portar una casa", "... i mentre sàpiga les quatre regles ja n'hi ha prou". I a mi em van voler fer aprendre a tocar el piano i a anar a brodar, això si que no ho van aconseguir. (...) La major part de les meves amigues anaven a brodar, perquè llavors s'havien de casar i tot havia d'estar ben brodat i a passar-se hores brodant i brodant i què volies fer brodant, doncs res, impossible fer res, abans les atontaven així i ara ho fan amb la televisió, és el mateix.
El que també va aplanar molt a la dona va ser l'església. Pel fet de ser una dona ja et tallava amb moltes coses. Primer la dona ja era la costella de l'Adam. Després la dona el que havia de fer era anar a missa per pujar bé els fills. Si la dona era gaire llesta malament, perquè les dones que llegien mal asunto. A les dones les volien per criades o putes o bé esposes. Penso que s'ha avançat, però que no ens hem de quedar aquí. Encara queda molt per fer.

I **ens ho podries explicar una mica això de l'eutanàsia?**
Sí. Cada vegada s'ha vist més que hi havia problemes amb la gent gran perquè la vida s'ha allargat molt, estem en una societat en que mai a la vida havia estat tant bé la gent gran, mai, mai. Has de pensar que fa 70 anys, quan jo era petita la gent moria als 40-45 anys. Després als 60. Abans arribar als 60, ja era molt! Ara diuen: Ai, 70? O no diguis que ets vella! Tot va així, però clar les malalties i tots els problemes de la gent

gran, que es clar, vas agafant coses, et van limitant.

... es noten els anys.
Ui si es noten! No te'n dones compte... però carai!
Llavors... davant d'aquest problema van venir aquí Manresa a fer una conferència el Salvador Pániker i el Jordi Llimona, que era un frare de Sarrià que havia escrit llibres. Doncs, van venir a fer una xerrada sobre el testament vital i em va agradar molt. Després vaig anar a Barcelona i em vaig apuntar a Mort Digna, que és una associació que promou la llibertat de cadascú. Perquè l'eutanàsia és llibertat. El que passa aquí, és que tu no pots dir a un metge que et faci acabar. L'eutanàsia és que quan tu creguis convenient puguis acabar... i ja està. I que t'ajudin a morir-te,... si pot ser rient! Jo si puc, vull morir rient. Però aquí no és així, com a tots els països, menys Holanda, Suïssa i a Anglaterra, em sembla que és... que hi ha unes associacions que t'hi has d'apuntar, a Holanda has de ser d'allà, però a Suïssa també ho fan amb els estrangers. Allà hi ha unes lleis molt diferents i aquí hem de lluitar, perquè hem d'anar cap a aquest cantó. Catalunya va ser la primera regió d'Espanya on es va acceptar el testament vital l'any 1999-2000.
Per fer el testament vital s'ha de demanar hora a St. Joan de Déu, allà ja t'ho t'expliquen, has d'anar avalat per tres persones i amb les teves dades, fins i tot ara t'ho posen per internet i si tens un accident i ets a fora surt el teu historial, el què tu vols, que això també és interessant. El que passa és que la gent no ho sap. A l'octubre vam fer unes jornades de la gent gran. A les jornades vam fer tres grups per tractar diferents temes entre ells el de vellesa i societat i un altra de mort digne, aquest és el que em vaig apuntar jo. És la gent que ha d'empènyer, i sobretot la gent gran, però per desgràcia se'n escapen, diuen que ja ho faran, però no. L'interessa a gent més aviat jove. Són d'aquelles coses que costa molt parlar, l'església catòlica ens havia fet tanta por amb l'infern i els pecats, per nosaltres tot era un pecat i t'havies d'anar confessar, si ensenyaves un braç, el sexe era terrible, si anaves a la piscina, sinó anaves a missa,....